

จากรักที่ต้องวิ่งตาม
วันนี้กลับตุกเขาคำรัก!

มธุรส รัก

MAKEOVER...MY LOVE

สรวิสจิฬทร

๑

สวัสดีค่ะพี่พิชญ์

พี่คงไม่รู้จั๊กฝั่งหรือค่ะ แต่ที่ฝั่งเขียนจดหมายมาหาพี่ ก็เพราะอยาก
จะบอกให้พี่รู้ว่าฝั่งชื่นชมพี่พิชญ์มากๆ โดยเฉพาะตอนที่พี่เล่นบาส พี่เท่มาก
เลยค่ะ

ฝั่งไปรอดูพี่เล่นบาสทุกเย็นเลย

ได้ยีนว่าพี่พิชญ์อยากเป็นตำรวจ อยากเรียนคณะนิติศาสตร์

ฝั่งจะขอเป็นกำลังใจให้พี่สอบติด และได้เป็นอย่างที่พี่ฝันนะคะ

น้ำฝั่ง

เซ็ง!

มธุรสรู้สึกแบบนี้ทุกครั้งที่ยกหน้าขึ้นจากจอคอมพิวเตอร์แล้วเห็น
กระดาดสีเขียวอ่อนลายหวานแหวว กับลายมือคูนเคยที่เขียนข้อความสุด
จะเลียน

ที่มันคุ้มก็เพราะว่านั่นเป็นลายมือของเธอเองไงล่ะ แถมยังเป็นลายมือซึ่งเขียนสวยกว่าในแบบเรียนเขียน ก ไก่ ที่เคยเขียนส่งครูตอนสมัยเรียนอยู่ก่อนบาลก็ก ไก่ แถวบ้าน ปากกาที่เขียนก็เป็นปากกาสีชมพูกากเพชรแบบแพงที่สุดเท่าที่จะสะสมเงินประจำวันทั้งสัปดาห์ในวัยมัธยมต้นไปหาซื้อได้แล้วไหนจะยังกระดาษที่สวยและก็แพงที่สุดในร้านเครื่องเขียน ซึ่งต้องถ่อไปซื้อถึงห้าง แล้วก็เดินเลือกอยู่ครึ่งวัน

มันคือจดหมายรัก...

เธอรู้ว่ามันไม่ควรมาอยู่บนกระดานไม้ติดป้ายนัดหมายและโน้ตกระดาษออร์เตอร์จากลูกค้าที่ต้องใช้อยู่ทุกวันแบบนี้ มันควรไปอยู่ในถังขยะหรือน่าจะถูกทำให้ย่อยสลายกลายเป็นปุ๋ยและเกิดใหม่เป็นต้นไม้สักต้นได้แล้ว แต่ไม่รู้ว่ามีห่าซาตานตนใดเฉลียวใจให้เธอเก็บมันเอาไว้ แถมยังเอามันติดตัวไปเรียนต่อที่อเมริกาด้วย

“คิดถึงคนรับจดหมายเธอะ”

เสียงของเพื่อนชายคนสนิทดังขึ้น เล่นเอามธุรสถอนหายใจพรืดอย่างหยุดหวิด

“เมื่อไรจะเลิกพูดแบบนี้สักทีนะ!” มธุรสกระแทกเสียง คำทักทายที่ไม่สร้างสรรค์ของเพื่อนเล่นเอาเธอพานหมดอารมณ์ทำงาน

“ก็เห็นมองบ่อยๆ” เรย์ทิ้งตัวลงนั่งบนโซฟาตัวใหญ่กลางห้องโถงอย่างคุ้นเคย

“ก็ไม่ต้องมาทักสิ อยากรจะทำอะไรก็ทำ ไม่งั้นจะให้ศิษย์การ์ดเอาไว้ทำไม” หญิงสาวพูดอย่างพื้นเสียไม่หาย แล้วหันมาสนใจหน้าจอคอมพิวเตอร์ต่อ

เรย์ยิ้มกริ่ม เขามีความสุขเสมอที่ได้กลิ่นแก๊สเพื่อสาวคนสนิทให้อารมณ์เสีย แต่ไม่อยากจะทวนอารมณ์เจ้าของห้องอีก จึงเลี่ยงไปดื่มน้ำในห้องครัว ก่อนจะเอ่ยถามขึ้น “ยุ่งไหม”

“ก็ทำไปเรื่อยๆ ทำไมหรือ” มธุรสถามกลับทั้งที่ยังไม่ละสายตาไป

จากหน้าจอบคอมพิวเตอร์

“มีอะไรนิดหน่อย”

“ถ้าอย่างนั้นขอแก้ตรงนี้อีกนิดเดียว”

ชายหนุ่มยกไหล่แทนการตอบรับแล้วนั่งลง หยิบรีโมตมาเปิดโทรทัศน์ดูฆ่าเวลา ด้วยรู้ดีถึงคำว่าอีกนิดเดียวของเพื่อนสาวว่าอาจกินเวลาถึงชั่วโมง มธุรสเป็นเจ้าของเว็บไซต์แบรนด์เนมไทยแลนด์ อันเป็นเว็บไซต์สำหรับผู้ทีหลงใหลคลั่งไคล้สินค้าแบรนด์เนมทุกรูปแบบได้เข้ามาพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน นอกจากนี้เว็บไซต์ของเธอยังมีโมดูลสำหรับการค้าขาย โดยเปิดโอกาสให้ผู้ใช้งานเข้ามาแลกเปลี่ยนสินค้าแบรนด์เนมกันไม่ว่าจะเป็นมือหนึ่งหรือมือสอง

หน้าที่ของเธอก็คือดูแลความเรียบร้อยของเว็บไซต์ไม่ให้สาว ๆ เหล่านี้ตีกันเอง และดูแลระบบการซื้อขายหลักของเว็บไซต์ เพราะเธอรับหน้าที่เป็นคนกลางในการจัดหาสินค้าแบรนด์เนมเหล่านั้นไปขาย โดยคิดค่าบริการเป็นเปอร์เซ็นต์ และอาจมากหน่อยในกรณีทีสินค้านั้นหายาก หรือมีขั้นตอนยุ่งยากกว่าเดิมหลายเท่าในการได้มา

เอาเถอะ ในเมื่อมันเป็นความพอใจของลูกค้าเธอก็ต้องทำ เพราะลูกค้าคือพระเจ้า มันเป็นกฎของคนขายและไม้ตายของลูกค้า แต่ถ้าบางทีลูกค้านั้นตั้งตนเป็นพระเจ้าอย่างไม่มีเหตุผล แม้คำตักน้อยๆ อย่างเธอก็อุทธรณ์เป็นเหมือนกัน ซึ่งก็ยิ่งดีที่มันเกิดขึ้นไม่บ่อยนัก ไม่อย่างนั้นละก็สุขภาพจิตของเธอคงแย่ และอาจส่งผลให้เกิดฝ้า รอยต่างดดำและรอยตีนกาขึ้นบนใบหน้า

แม้ว่าเว็บไซต์แบรนด์เนมไทยแลนด์จะมีชื่อเสียงพอสมควรแล้ว แต่ มธุรสก็ไม่หยุดนิ่ง เธอยังคงหาสิ่งใหม่ๆ เข้ามาปรับแต่งหน้าเว็บไซต์อยู่เรื่อยๆ ซึ่งก็เป็นอีกหนึ่งสาเหตุที่ทำให้เว็บไซต์ของเธอได้รับความสนใจจากสาววัยทำงานที่ชื่นชอบสินค้าแบรนด์เนมเช่นเดียวกัน และในตอนนั้นเธอก็กำลังทดลองสร้างระบบการให้เรตติงแก่ผู้ใช้ที่เข้ามาขายสินค้าในเว็บบอร์ด

เพื่อกระตุ้นให้เกิดยอดขายหรือการส่งต่อสินค้าที่เชื่อถือได้มากยิ่งขึ้น

“เสร็จแล้ว?” เรย์ถามเมื่อเห็นว่าเพื่อนสาวเดินออกมาจากพื้นที่ทำงาน

“ยัง คิดไม่ออก ก็เลยทิ้งเอาไว้ก่อน” มธุรสพูด ก่อนจะหยิบแก้วน้ำที่เรย์รินน้ำใส่ไว้ให้ขึ้นมาดื่ม “เออละ มีอะไรดีกว่ามา”

“มีเรื่องให้ช่วยหน่อย”

“ได้สิ ถามอย่างกับที่เคยปฏิเสธนั่นละ”

“งานนี้ไม่เหมือนครั้งก่อนๆ นะ”

สีหน้าของคนพูดดูกังวลเสียจนเจ้าของห้องเริ่มสงสัย “ยังไงล่ะ” มธุรสถาม ด้วยรู้ว่าเส้นทางการทำงานขายข้าวของเธอจำเป็นต้องเสี่ยงอันตรายมากพอสมควร เพื่อให้ได้มาซึ่งข่าวอันเป็นที่ต้องการในวงการใต้ดิน เพื่อนสนิทของเธอไม่เคยเล่ารายละเอียดให้ฟัง แต่มักจะมาขอความช่วยเหลือเรื่องการแฮ็กข้อมูล

“ดูเอาเองดีกว่า” เรย์ยื่นแท็บเล็ตให้มธุรสดูข้อความที่เขารวบรวมไว้ หญิงสาวซึ่งคุ้นเคยกับเทคโนโลยีเลื่อนอ่านดู แต่ก็เพียงคร่าวๆ เท่านั้น เพราะแม้จะเต็มใจช่วยเหลือเพื่อน แต่ก็ไม่อยากยุ่งกับเรื่องพวกนี้นัก ชายหนุ่มก็คงจะรู้ดีจึงเล่าเรื่องราวประกอบข้อมูลเหล่านั้นให้ฟังไปพร้อมๆ “ตอนนี้เากำลังตามข่าวนายหน้าค้าผู้หญิงและยาเสพติดข้ามชาติชื่อ เดชา มันส่งผู้หญิงไทยให้ช่องที่ต่างประเทศ ได้ยินว่าผู้หญิงพวกนั้นมีสิ่งที่เต็มใจและถูกหลอก แต่สุดท้ายก็กลับมาไม่ได้สักรายเพราะถูกมอมด้วยยาเสพติดอีกที”

“เลว”

คำเดียวสั้นๆ แต่ได้ใจความ แม้ว่าหญิงสาวเหล่านั้นจะอยากหนีออกจากนรกบนดินก็คงไม่อาจทำได้ หรือหากหนีออกมาได้ก็ไม่พ้นต้องลงแดงตายเพราะยาเสพติด หรือไม่ก็ชมซานกลับไปหาพวกมันอยู่ดีเพราะไม่มีที่ไปในต่างแดน

“ใช่ แต่ปัญหาก็คือว่า นายเดชาคนนี้นี่มักจะมีคนที่คอยทำงานให้เสมอ

ไม่เคยออกหน้าเอง แล้วก็...นี่” เรย์ชี้ไปที่ภาพร้านอาหารกึ่งผับชื่อดังซึ่งปรากฏอยู่ในหน้าข้อมูล “ผู้หญิงหลายๆ คนที่หายไปส่วนใหญ่เคยมาร้านนี้ก็เลยสงสัยว่ามีความเป็นไปได้สูงที่จะเป็นสถานที่หากินของพวกมัน”

“แล้วใครเป็นเจ้าของร้านล่ะ”

“เจ้าของร้านเป็นดารา ชื่อพัณณ์”

“ฮะ พระเอกแบบบอยคนนั้นนั่นนะ” มธุรสอุทาน แม้จะรู้ภายในวงการของพระเอกหนุ่ม แต่ก็ไม่ได้คิดว่าตัวจริงจะร้ายสมกับชื่อเสียงด้วย

“ใช่ แต่เจ้าตัวไม่ค่อยเข้าร้านเท่าไร ส่วนมากให้ผู้จัดการที่ชื่อศพลคอยดูแล ได้ยินว่าศพลคนนั้นเคยเป็นบาร์เทนเดอร์อยู่ที่พัทยามาก่อนแล้วถึงไปทำงานที่มาเลเซีย แต่ประวัติขาวสะอาด ไม่มีอะไรผิดปกติ”

“ก็ไม่น่าจะมีอะไรนี่”

“จะแปลกก็ตรงที่มันขาวสะอาดเกินไปนี่แหละ”

“จะให้ช่วยค้นระบบใหม่” เธอหมายถึงฐานข้อมูลอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติที่บ้านที่ข้อมูลของผู้ซึ่งเคยมีประวัติผู้ต้องหาเอาไว้อย่างละเอียด

“ไม่ละ” เรย์ส่ายหน้า “ตรวจสอบแล้วไม่มี หรืออาจถูกลบไปก็ไมรู้ เรื่องของสองคนนี้อาจจัดการเอง แต่โออยากให้คุณช่วยดึงข้อมูลระบบร้านอาหารของที่นี่มาให้หน่อย”

ปัจจุบันธุรกิจร้านอาหารมักซื้อโปรแกรมจัดการร้านอาหารที่ควบคุมได้อย่างครบวงจรมาใช้ โดยอาศัยอินเทอร์เน็ตในการควบคุม ทั้งระบบสต็อก บุคลากร ใบสั่งซื้อสินค้า และงานบัญชี ทำให้ตรวจสอบได้ง่าย แต่ข้อเสียก็คือระบบยังมีช่องโหว่อยู่พอสมควร เพราะโปรแกรมมักไม่สมบูรณ์กลายเป็นช่องทางที่ให้โปรแกรมเมอร์อย่างเธอเจาะเข้าไปในระบบได้

“ได้สิ ไม่มีปัญหา ขอเวลาเพื่อไว้สักอาทิตย์หนึ่งก็แล้วกัน”

“ขอบคุณมาก แต่...” เรย์ยิ้มให้หญิงสาวด้วยแววตาเจ้าเล่ห์

“มีอะไรอีกล่ะ”

“โอคิดว่าคุณมันคงส่งสายเข้าไปในกลุ่มตำรวจด้วย”

“ก็แหง อย่ายบอกระว่าจะให้ไอ้แฮ็กระบบตำรวจทั้งประเทศ!” มธุรสแหง “ไอ้แฮ็กเข้าไปนี่ไม่เท่าไรหรอกนะ แต่ประเทศนี้มีตำรวจอยู่เป็นล้านๆ คนได้มั้ง แล้วเมื่อไรจะดูครบ”

“ไม่ต้องทำถึงขนาดนั้นหรอก ไปได้ตรวจสอบมาแล้ว”

“อ้าว” ชะงัน แล้วแบบนี้จะมาให้เธอช่วยอีกทำไมเนี่ย

“เท่าที่รู้ ตอนนี้อยู่ในกรมตำรวจมีทีมตามล่าพวกนี้อยู่แล้ว แต่ก็จับได้แค่ลูกน้อง ชัดทอดไม่ถึงตัวนายเดชาเลยสักคน” เรย์หมายถึงกองบัญชาการตำรวจปราบปรามยาเสพติดซึ่งปฏิบัติหน้าที่ด้านนี้โดยตรง

“ระวังตัวมากกว่านี้”

“ไอ้ ชะงันนั่นมีความเป็นไปได้ว่านายเดชาน่าจะมีสายอยู่ข้างในทีมตามล่า และพอลองดูประวัติของทุกคนแล้ว ก็ไม่มีอะไรผิดปกติ แต่...”

“อะไรล่ะ”

“สืบไปสืบมาก็ได้รู้ว่านอกจากทีมนี้แล้ว ยังมีคนที่ตามเรื่องนี้แบบไม่มีคำสั่งอย่างเป็นทางการอีกด้วย”

“ใครล่ะ”

“เป็นตำรวจสองนาย สังกัดดีเอสไอ แผนกเทคโนโลยีนะ”

“แล้วแผนกไอทีไปเกี่ยวอะไรกับเขาด้วย”

“ก็นั่นแหละสิ”

“ยูคิดว่าการตรวจสอบคนนี้จะป็นสายให้นายเดชาอะไรนั่นหรือ”

“ก็ถ้าสืบหาลึบนะ” เรย์แบ่งรับแบ่งสู้ “ถ้าหากเป็นอย่างนั้นจริง ลูเข้าไปเสนอตัวอยู่ในคณะทำงานนั้นเลยไม่ดีกว่าหรือ แต่ก็จะแยกตัวออกมาสืบแบบไม่มีทีมอะไรเลยให้เหนื่อยไปทำไม จริงไหม”

มธุรสพยักหน้าหงิกๆ จริงอย่างที่เรย์ว่านั่นแหละ ทำตัวลึบๆ ล่อๆ แบบนี้ยังน่าสงสัย แต่ก็บอกไม่ได้ยู่ติว่าสองคนนี้อยู่ฝ่ายใดพวกไหนกันแน่ “ให้เข้าไปดูประวัติสองคนนี้ใหม่”

“ไอพริ้นต์มาให้แล้ว”

ทำได้ทุกอย่างแล้วจะมาขอให้เธอช่วยอีกทำไมเนี่ย

ชายหนุ่มหยิบเอาซองกระดาษสีน้ำตาลออกมายื่นให้มธุรส “ข้างใน มีรูปกับข้อมูลส่วนตัว อยากให้ยูช่วยตรวจสอบดิจิทัลฟุตพริ้นต์ ใ้หน่อย”
 เธอหมายถึงร่องรอยของตัวบุคคลที่ปรากฏอยู่ในการใช้งานเครือข่ายโซเชียล มีเดียในโลกอินเทอร์เน็ตทุกประเภท ตั้งแต่เฟซบุ๊ก การเล่นเกมบอร์ด ไป จนถึงประวัติการซื้อขายสินค้า หรือการเข้าไปท่องในเว็บไซต์ที่มีการเก็บ ข้อมูลของผู้เข้าใช้งาน

บ่อยครั้งแม้ว่าจะมีหลักฐานที่ค่อนข้างชัดเจน แต่ศาลมักไม่นำ ร่องรอยทางดิจิทัลฟุตพริ้นต์นี้มาใช้ในการพิจารณาคดี เพราะทำให้ต้องใช้ ความสามารถด้านเทคโนโลยีเพื่อนำข้อมูลที่หลากหลายนั้นมาวิเคราะห์สืบหา ความจริง แต่สำหรับมธุรส เรื่องแค่นี้ถือว่ากระจอก

“แล้วทำไมไม่บอกแบบนี้ตั้งแต่แรก”

“ก็อยากเล่าให้ฟังไว้เป็นข้อมูลก่อนไง”

“ยะ” มธุรสตอบอย่างหม่นไส้ ที่แท้เพื่อนตัวดีของเธอคนนั้นกะจะให้ เธอช่วยวิเคราะห์และสรุปออกมาให้ด้วย

“เดี๋ยวทำให้ เอาข้อมูลนี้ไปขายได้กำไรแล้วก็เอามาแบ่งด้วยละ”
 หญิงสาวอดแหวะไม่ได้เมื่อเห็นว่าเธอสั่งยิ้มเจ้าเล่ห์มาให้ แต่เมื่อหยิบเอา กระดาษที่พิมพ์ประวัติหนึ่งในสองใบนั้นมาดูก็ต้องร้องเสียงหลง

“เฮ้ย!”

“อะไรอันนี้” เธอเลิกคิ้วถาม มองเพื่อนสาวซึ่งทำตาโตเพ่งไปยัง รูปภาพที่อยู่ในมือ

มธุรสเงยหน้ามองเพื่อนที่ทำหน้าสงสัยและเป็นห่วง หญิงสาวกลืน น้ำลายก่อนจะตอบ ซ้ำไปยังหนึ่งในหมายเหตุที่อยู่ในภาพนั้น “ก็...ผู้ชายคนนี้”

“วอต? ยูรู้จักด้วยนั้นหรือ”

หญิงสาวมองหน้าเพื่อนด้วยสีหน้าปั่นป่วน ก่อนจะหันกลับมาสบตา

คนในรูปภาพ แม้เวลาจะผ่านไปเป็นสิบปี แต่เธอไม่มีทางจำผิดแน่
พิชญ์...รุ่นพี่นักบาส ผู้รับจดหมายรักสี่ชมพูฉบับนั้น

๒

ทำไมใครๆ ชอบคิดว่าเธอเป็นพริตตีกันนะ!

ต้องเป็นทุกคนไปสิน่าที่พวกผู้ชายอื่นๆ พวกนั้นเข้ามาติดต่อขอเบอร์โทร. ชวนเธอไปกินข้าว หรือไม่ก็เป็นพวกตาแก่หัวงูที่ชอบคิดว่าเธออยากมีใครสักคนคอยอุปถัมภ์ค้ำชูเรื่องการเงินและข้าวของเครื่องใช้ แลกกับการทอดกายและออดอ้อนเอาใจ ที่แค่คิดก็ขยะแขยง

เพียงแค่ผู้หญิงคนหนึ่งแต่งตัวสวยงามยืนยิ้มแย้มหวานสน่ห์ ไม่ได้หมายความว่าต้องเป็นผู้หญิงใจง่ายไปด้วยนี่ มธุรสไม่ได้รังเกียจอาชีพนี้ ตราบใดที่ยังเป็นอาชีพสุจริต เธอถือว่าเป็นอาชีพที่มีเกียรติ แต่สิ่งที่เธอเกลียดก็คือผลพลอยได้ที่เกิดขึ้นซึ่งตามมาหลังจากทำงานนี้มากกว่า

ตอนแรกเธอไม่ชอบงานพิเศษประเภทนี้สักเท่าไร เพราะเป็นงานที่เน้นขายหน้าตาและรูปลักษณ์มากกว่าความสามารถ แต่เป็นเพราะมธุรสไม่อาจขัดคำขอร้องจากเพื่อนฝูงของบุพการีที่ใช้วิธีการขอร้องผ่านพวกเขา เพื่อให้เธอมาทำหน้าที่พรีเซนตงานต่างๆ ให้ เพราะเพื่อนๆ ของพวกท่านให้เหตุผลว่าไม่ไว้ใจที่จะจ้างหญิงสาวสวยๆ แต่โนเนมมาทำหน้าที่พรีเซนตงาน

เมื่อทำงานนี้ไปได้สักพัก มธุรสก็พบว่างานพิธีกรนั้นไม่ใช่เรื่องง่ายอย่างที่คิด แม้ว่าเรื่องเสื้อผ้าหน้าผมจะไม่ใช่ปัญหา เพราะเวทมนตร์ของเครื่องสำอาง และการแต่งหน้าช่วยได้อย่างไม่ต้องสงสัย แต่ส่วนที่ยากคือการดำเนินงานให้ราบรื่นได้ บางครั้งก็มีเหตุขัดข้องหรือขลุกขลักเกิดขึ้นจนงานกร่อย เธอก็ต้องหาวิธีทำให้มันสนุกนาน โดยต้องไม่หลุดไปจากธีมที่เจ้าของงานตั้งเอาไว้

การทำให้คนหมู่มากเข้าใจในบางเรื่องนั้นไม่ใช่สิ่งง่าย เพราะพื้นฐานการรับรู้ของแต่ละคนย่อมแตกต่างกันไปตามการเติบโตและการใช้ชีวิต ดังนั้นการเลือกใช้คำเพื่อสื่อความหมายให้ทุกคนเข้าใจจึงเป็นเรื่องยาก นี่เธอยังไม่ได้พูดถึงเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันอีกหลายอย่างที่ต้อคอยแก้ปัญหาเฉพาะหน้าบนเวทีอีกนะ แต่คิดขี้เหงาๆ แต่ก็ทำหายความสามารถของเธอไม่น้อย

มธุรสคิดพลางหยิบกระดาษซับมันขึ้นมาซับใบหน้าไม่ให้เมกอัพที่จัดเต็มมาในวันนี้หลุดเลื่อนไป จากนั้นจึงหยิบลิปสติคสีเดียวกับที่ทาเมื่อเข้ามาหาซ้ำเพื่อให้สีมันชัดเจนน ก่อนจะทาลิปกลอสประกายทองทับเพื่อให้ริมฝีปากของเธอดูอิ่มเอิบและเข้ากับชุดสีทองที่เธอสวมอยู่ในกระจกบานที่เธอถือขึ้น สะท้อนภาพของหญิงสาวตาโตที่ดวงตาล้อมกรอบด้วยแพขนตาปลอม จมูกโด่งสวย แต่งหน้างดงาม

มธุรสยิ้มกับกระจกอย่างจะบอกไว้ในนั้นว่าเธอพร้อมแล้วที่จะออกไปสู่สายตาผู้คนอีกครั้ง เธอชอบทำตัวเองให้ดูสวย ไม่ว่าจะด้วยการแต่งหน้าหรือแต่งกาย มันเป็นความสุขของผู้หญิงทุกคน ดังนั้นเธอจึงมีความสุขเป็นอย่างมากที่ได้แต่งหน้าแต่งตัวสวยๆ เพื่อให้คนทั่วไปได้ชื่นชม ซึ่งวันนี้ก็ควรจะเป็นอีกวันหนึ่งที่เธอได้ทำงานอย่างมีความสุข

ลำดับงานไหลลื่นไปอย่างไม่มีติดขัด เธอเองก็พูดได้เคลว่ล่องลื่นไหล บรรยากาศงานครื้นเครงสมความตั้งใจเจ้าของงาน จะเสียก็เพียงอย่างเดียว...

มธุรสถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่เมื่อนึกถึงคำขอร้องของเพื่อนสนิท
ทำไมเธียต้องมาขอร้องให้เธอไปยุ่งกับผู้ชายคนนั้นด้วยนะ ถึงจะเป็น
เรื่องการสืบข้อมูลของคดีที่เคยรับปากเอาไว้ว่าจะช่วยติดตามก็เถอะ แล้ว
ทำไมผู้ชายคนนั้นจะต้องมาเป็นตำรวจด้วย...โอ๊ย ฟ้าซ่างกลั่นแกลั่น

มธุรสปฏิเสธไม่ได้เลยว่าเธอได้พบผู้ชายคนนั้นอีกครั้งทำให้เธอเขว
เพราะใบหน้าคมคายของเขาเป็นเหมือนกุญแจที่ไขกล่องแพนโดราในจิตใจ
เธอให้ย้อนอดีตไปถึงวินาทีที่เธอเสียใจ ความทรงจำครั้งเก่าก่อนตั้งแต่สมัย
ที่เธอยังชื่นชมเขาได้ย้อนกลับมาหลอกหลอนให้รู้สึกถึงความโง่เง่า และ
สิ่งเหล่านั้นบอกให้เธอหลีกเลี่ยงหนีห่างจากเขาให้ไกลที่สุด

นอกจากนี้ เหตุการณ์นั้นยังทำให้เธอนึกไปถึงอดีตที่เธอฝังกลบทับ
มันไปกับตัวตนคนเดิมเมื่อนานมาแล้ว สมัยที่เธอยังเป็นเด็กหญิงมธุรส
หน้าบานใหญ่ สิวเซราะ ฟันเหล็ก แว่นหนา และหน้าเริ่ด

ตอนนั้นเธอเพิ่งเข้าเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ และพิชัญในฐานะ
รุ่นพี่ก็เรียนอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ เขาเป็นหนึ่งในคณะกรรมการ
นักเรียนที่ 'ฮอต' ที่สุด เพราะนอกจากจะมีบทบาทในสถานักเรียนแล้ว เขา
ยังเป็นนักกีฬาบาสเกตบอลโรงเรียนอีกด้วย ซึ่งก็แน่นอนว่าจะต้องเป็นผู้ชาย
ที่พอบพิวารี่ในกลุ่มสาวๆ

และหนึ่งในกลุ่มสาวๆ นั่นก็คือเธอ

เด็กหญิงมธุรสในสมัยนั้นเป็นเพียงเด็กผู้หญิงกะโปโลคนหนึ่งที่แอบ
ประทับใจรุ่นพี่คนเก่งซึ่งเรียนดีติดอันดับของสายศิลป์-คณิต นอกจากนี้
เขายังมีลีลาการชกตลกขบขันเข้าหัวงได้อย่างเท่สุดๆ จนกลายเป็นตัวทำคะแนน
ของทีมนบาสเกตบอลโรงเรียนแบบไม่ต้องส่งเสียงเชียร์

ไม่มีใครรู้ว่าทำไมเธอถึงได้เสียดเวลาอ่านหนังสืออันมีค่ามาเข้าร่วม
ทุกกิจกรรมที่โรงเรียนจัดขึ้น นั่นก็เพียงเพราะ...หวังจะได้เห็นหน้าเขา

ไม่มีใครรู้ว่าทำไมเธอถึงได้ตั้งหน้าตั้งตารองานกีฬาที่ทำให้ต้องอยู่
โรงเรียนจนค่ำมืด

คำตอบก็คือ เพื่อจะได้อยู่กับรุ่นพี่คนนั้นนานขึ้นอีกหน่อย
 ไม่มีใครรู้ว่าทำไมเด็กเรียนอย่างเธอถึงได้ตั้งอกตั้งใจร้องเพลงเชียร์
 กีฬาสี แม้ว่าเขาจะอยู่คนละสีกับเธอก็ตาม

ไม่มีใคร แม้แต่เพื่อนสนิทของเธอ ที่ล่วงรู้ถึงความปรารถนาลึกๆ
 เหล่านี้เลยแม้แต่หน่อย

จริงๆ ถ้าจะพูดให้ถูกก็คือไม่เคยมีใครสนใจว่าเธอจะคิดอะไรเลย
 ต่างหาก

เธอไม่เคยมีวันนั้น

เธอเป็นแค่เด็กผู้หญิงกะโปโลคนหนึ่งที่ไม่ทำอะไรโดดเด่นเตะตา
 เทียบเท่ากับเหล่าคนสวยๆ ที่ได้ตำแหน่งเชียร์ลีดเดอร์และดาวโรงเรียน
 ซึ่งถูกห้อมล้อมไปด้วยหนุ่มฮอตของโรงเรียน เธอมันเป็นแค่ลูกเบ็ดขี้เหร่
 และใบหน้าที่เธอจะไปด้วยสิริฮอร์โมนงั้นงั้นแหละที่ยังทำให้ชีวิตความเป็น
 วิทยุรุ่นของเธอต้องพังพินาศ

มองไปรอบกายก็เห็นเพื่อนๆ ร่วมรุ่นต่างมีใบหน้าสวยใส ผิวเนียน
 ละเอียดด้วยการโบ๊ะแป้งพัฟราคาถูกที่โฆษณาขายกันโครมๆ เธอก็เลยทำ
 บ้าง

แต่อนิจจา ด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เธอไม่รู้ตัวเลยว่าเพราะไอ้
 แป้งพัฟราคาถูกนั้นแหละที่เป็นตัวการให้ผิวของเธอพอกพูนและเบ่งบาน
 มากขึ้นไปอีก เพราะโฟมล้างหน้าสำหรับวัยใส่นั้นไม่ได้ผลิตมาเพื่อทำความ
 สะอาดเครื่องสำอางที่ผู้ใหญ่ใช้กัน ดังนั้นสิ่งตกค้างบนผิวจึงทำให้เกิดสิว
 และเป็นเหมือนปุ๋ยดีๆ ให้ผิวของเธอที่มาจากฮอร์โมนงอกงามขึ้น

เท่านั้นยังไม่พอ กิจกรรมยามว่างและความสุขที่นอกเหนือไปจากการ
 เรียนและการหัดเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ของเธอก็คือการกิน ยิ่งถ้าเป็น
 อาหารที่แม่ทำแล้ว เธอไม่อาจปล่อยให้ข้าวเหลืออยู่บนจานได้แม้สักเม็ด
 เป็นการกระทำที่เชิดชูผลงานของชานาโดยแท้ แล้วไหนจะยังมีขนมกรุบ
 กรอบ ของหวาน ขนมเค้ก น้ำอัดลม น้ำหวาน ชา กาแฟ และอื่นๆ อีก

มากมาย ที่เป็นสวรรค์ของนักกินดีมอย่างเธอ

ทั้งหมดที่กล่าวมานี้ เป็นที่มาของไขมันและเนื้อนุ่มๆ ที่พอกพูนอยู่รอบกายเธอ ทำให้เธอกลายเป็นผู้หญิงไซซ์แอล...ก่อนไปทางเอ็กซ์แอล จะมีอะไรแย่ไปกว่านี้อีกไหม

ทำไมจะไม่มี ก็เพราะการที่เธอเรียนหนังสือ ชอบอ่านหนังสือ และมีความสามารถพิเศษทางด้านคอมพิวเตอร์เป็นเยี่ยม จึงทำให้แว่นสายตากลายเป็นเพื่อนกับเธอมาตั้งแต่เยาว์วัย ยิ่งทำให้ใบหน้าของเธอกลายเป็นแม่แก่ๆ หรือเด็กเนิร์ดคงแก่เรียน

แต่ถ้าจะมองในอีกแง่มุมหนึ่ง การที่เธอเป็นเด็กเรียนนี้แหละที่เป็นข้อดีของเธอ มธุรสได้รับความไว้วางใจจากอาจารย์และเพื่อนๆ ในเรื่องเรียนเสมอ เรียกได้ว่าถ้าหากใครมอบหมายอะไรให้เธอทำแล้ว รับรองว่าเธอจะรับผิดชอบจนถึงที่สุด ยิ่งถ้าเป็นในวิชาฟิสิกส์และคอมพิวเตอร์ โดยเฉพาะการเขียนโปรแกรมแล้วละก็ เธอจะทำได้ดีถึงขนาดได้เข้าไปแข่งขันคอมพิวเตอร์โอลิมปิกระดับชาติเลยทีเดียว

แต่เด็กหญิงหน้าปรูสมแว่นตาหนาตะเอ เจ้าของเหรียญทองแดงคอมพิวเตอร์โอลิมปิกที่เอาชนะคู่แข่งมานักต่อนักแล้วอย่างเธอ กลับไม่เคยอยู่ในสายตาของรุ่นพี่คนเก่งที่เธอแอบชอบเลยแม้แต่ครั้งเดียว

สิ่งเดียวที่มธุรสพอจะทำได้ก็คือการแก้มัดเดินเฉียดไปยังสนามบาสเกตบอลที่อยู่หน้าตึก และเลือกที่จะปักหลักนั่งรอคนมารับกลับบ้านอยู่ที่มีมาหินอ่อนนโกลี่ๆ เบ้นบาส เพื่อที่จะได้เห็นรุ่นพี่คนนั้นโยนลูกกลมๆ นั้นใส่ลงไปในห่วงบาส เพื่อที่จะได้เห็นรอยยิ้มและอิริยาบถที่ร่าเริงและเข้มแข็งเมื่อชนะเกมของเขา

เวลาผ่านไปล่วงเลยไปหนึ่งปีแล้วที่เธอรีบเดินลงมาจากตึกหลังเลิกเรียนเพื่อจับจองที่นั่งประจำ โดยแก้มัดทำเป็นนั่งทำการบ้านขณะรอคนมารับ ความจริงอันหนึ่งเข้ามากระแทกสมองของเธอ นั่นก็คือชาวดีของรุ่นพี่คนนั้น แต่กลับเป็นชาวร้ายของเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ อย่างเธอ

'นี่เธอ รู้หรือยัง พี่พิชญ์สอบได้คณะนิติฯ แล้วนะ'

'ว้าย จริงหรือ!'

'จริงสิ'

'เก่งเนอะ'

เสียงพูดคุยนักเรียนหญิงที่เดินเฉียดเข้ามาใกล้เธอนั้นยังคงดำเนินต่อไป แต่มทรุสกลับไม่ได้ยินเสียงและไม่ได้ฟังอะไรอีกต่อไปแล้ว

จริงด้วยสิ พี่พิชญ์อยู่ ม. ๖ แล้ว อีกหน่อยก็จะต้องจบจากโรงเรียนนี้ไป และก็ไม่มีพี่พิชญ์ในชุดนักกีฬาโรงเรียนมาชูตลกบาตลงห่วงให้เธอดูทุกเย็นอีกต่อไปแล้ว เธอจะไม่ได้พบเจอกับพี่พิชญ์อีก

แล้วเธอจะปล่อยให้พี่พิชญ์จากไปทั้งอย่างนี้นะหรือ... ทั้งที่เธอยังไม่เคยได้พยายามบอกความรู้สึกของเธอที่มีต่อรุ่นพี่เลยแม้แต่น้อยอย่างนี้นะหรือ

ความเป็นจริงนี่เองที่ทำให้มทรุสตัดสินใจบางอย่าง เธอตัดสินใจจะส่งจดหมายสื่อผ่านความรักเล็กๆ ของเธอให้เขา เพื่อให้อย่างน้อยๆ เขาจะรู้ว่าเธอชอบเขามากเพียงใด และหวังใจว่ารุ่นพี่คนดีของเธอจะซบซึ้งไปกับมัน

มทรุสรู้ว่าพี่พิชญ์ของเธอในตอนนั้นมักจะเอากระเป๋านักเรียนวางไว้ในห้องล็อกเกอร์ของสมาชิกชมรมบาสเกตบอลที่อยู่ข้างๆ กับห้องเก็บอุปกรณ์ในโรงยิม เธอจำได้แม่นยำว่ากระเป๋านักเรียนของพี่พิชญ์นั้นจะมีพวงกุญแจรูปตัวพีและพวงกุญแจลูกบาสเล็กๆ ห้อยอยู่

'เฮ้ยพิชญ์ ของมึง'

'อะไรวะ'

'จดหมาย'

ครั้นอ่านชื่อผู้จำหน่ายในซอง คนรับก็ถามขึ้น 'น้ำผึ้ง? คนไหนวะ' พี่ชญ์ขมวดคิ้วพลางใช้ความคิด โรงเรียนของเขามีขนาดค่อนข้างเล็ก และ

เป็นโรงเรียนที่ใช้ระบบการเลื่อนชั้นขึ้นในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จึงยิ่งทำให้นักเรียนทุกระดับชั้นมีความสนิทสนมและรู้จักกันในระดับหนึ่ง อย่างน้อยก็น่าจะต้องเคยได้ยินชื่อหรือเคยเห็นหน้ากันบ้างสิ

‘ก็น้อง ม. ต้น ที่เรียนเก่งๆ แล้วเพิ่งได้รางวัลเหรียญทองแดง คอมพิวเตอร์โอลิมปิกมานั่นไงล่ะ’ เพื่อนคนเดิมบอก

‘อะ อายาบอกระว่ายายหน้าดวงจันทร์นั่น!’ พิชญ์อุทานออกมา แล้วเมื่อเพื่อนของเขายืนยันว่าใช่ เขาก็หัวเราะออกมาเสียงดังลั่น

ดัง...จนเธอที่แอบฟังอยู่ในห้องเรียนข้างๆ ถึงกับใจสลดวูบ ไม่คิดเลยว่าพี่พิชญ์ที่เธอชื่นชมมานานจะเป็นคนแบบนี้ และจากความรู้สึกที่แะอยู่แล้ว เมื่อได้ยิน กลับยิ่งแะลงไปอีก เมื่อเสียงทุ้มที่เธอชื่นชอบนั้นยังคงพูดต่อไป

‘แม่ง บ้ารึเปล่าวะ หน้าตาเหยอย่างนั้นยังจะกล้ามาสารภาพรักฉันอีก ไม่เจียมกะลาหัวจริงๆ แล้วดูสิ สมัยนี้มีใครเขาเขียนจดหมายมาสารภาพรักกันอีกวะ เซยบรม’

เหย...ไม่เจียมกะลาหัว...เซยบรม นั่นไม่ใช่คำพูดที่ควรจะพูดออกมา จากปากเขาหลังจากได้รับจดหมายรักจากรุ่นน้องไม่ใช่หรือ แล้วไหนจะเสียงหัวเราะที่ไม่ว่าจะฟังอย่างไรก็เป็นเสียงเยาะเย้ยนั่นอีก

เสียงรongsเท้านักเรียนชายกระทบพื้นดังห่างออกไป ทำให้เธอรู้ว่ากลุ่มคนที่มีเด็กหนุ่มซึ่งเธอหมายปองอยู่ในนั้นด้วยได้เดินจากไปแล้ว แต่มธุรสยังคงนั่งฟังมุมห้องอยู่ที่เดิมด้วยใบหน้านองน้ำตา ใชลี เธอมันไม่สวยเหมือนเพื่อนคนอื่น ๆ นี้

เธอค่อยๆ เดินออกจากห้องเรียนข้างๆ ซึ่งร้างผู้คนในยามเย็น เดินไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งสุดทางเดินซึ่งเป็นตำแหน่งของห้องน้ำ แล้วเดินเหม่อลอยเข้าไป

เด็กหญิงมธุรสยืนหนึ่งอยู่หน้ากระจกบานใหญ่ในห้องน้ำหญิง และเห็นภาพของเด็กผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งไม่แตกต่างไปจากคำบรรยายที่ออกมาจากปากของรุ่นพี่ที่เธอชื่นชอบเลยแม้แต่น้อย

อ้วน...ลิว...เห่ย...ดำ...เซยบรม

ดูสิ แต่ละคำที่เธอเลือกใช้ มันช่างตรงกับสิ่งที่เธอเป็นอยู่จริงๆ เธอ
นึกไปถึงคำพูดของเขาอีกครั้ง

‘แล้วมึงจะเอาอย่างไรวะ’

‘อะไรวะ เอาอะไรยังงี้’

‘ก็...จะรักน้องเขามั้ยยังล่ะ’

จบประโยคนั้นก็มียิ่งโห่ฮิ้วดังระงมมาจากเพื่อนคนอื่นๆ ท่ามกลาง
เสียงโวยวายของพิชญ์

‘จะบ้าหรือวะ แม่ง แค่นี้ได้จดหมายนี่มากก็นับว่าแยะแล้ว นี่ถ้าน้องเมีย
รู้ละ มีหวังตาย...อุตุส่าห์จิบอยู่ตั้งนาน’

เสียงพูดที่เธอได้ยินนั้นนับว่าแยะแล้ว แต่เสียงขำกระตาดาชจดหมาย
ที่ตั้งประกอบคำพูดนั้นเปรียบเสมือนหัวใจของเธอโดนขยี้และถูกทำให้
บอบช้ำซ้ำอีกด้วยเสียงหัวเราะของคนอื่นโดยรอบ ซ้ำเข้าไปจนหัวใจดวง
น้อยๆ ของเธอแทบจะแหลกสลาย

ความรักครั้งแรกที่เป็นดังความฝันของเธอพังทลายลงตรงนั้น

มธุรสได้ยินเสียงอะไรบางอย่างถูกโยนลงในถัง เมื่อเธอเดินเข้าไปใน
ห้องข้างๆ ที่เขาอยู่เมื่อครูนี ก็พบว่าในถังขยะสีดำมีซองจดหมายสีชมพูกลิ่น
หอม จำหน้าถึง พี่พิชญ์ ๖/๕ จาก...น้ำผึ้ง ๒/๔ ที่เธอใช้เวลาเลือกซองอยู่
ครึ่งวัน มันถูกขยำเป็นก้อนกลมๆ

มีกลิ่นๆ ของเธอหยิบมันขึ้นมาคลือออกดู มันยังอยู่ในสภาพเดิม นั่น
ก็คือจดหมายไม่แฉ่แต่จะถูกดึงออกจากซอง กระดาษสีสวยที่เธอตั้งใจเขียน
สุดชีวิตก็ยังคงพับอยู่แบบเดิม ไม่แฉ่แต่จะถูกนำมาเปิดอ่าน กระนั้นรอยยับ
ที่ปรากฏอยู่ทั่วซองจดหมายก็เป็นหลักฐานได้อย่างดีถึงความแท้จริงที่
เกิดขึ้น

น้ำใสๆ ไหลออกจากตาเป็นทาง ก่อนจะหยาดลงสู่พื้นคอนกรีต เธอ
ไม่คิดเลยว่ารุ่นพี่คนเก่งที่เธอชื่นชอบมาตลอดระยะเวลาเข้าเรียนที่นี่จะเป็น

เพียงผู้ชายปากเปราะ ชอบดูถูกคน และมองคนเพียงแค่น้ำตาได้ถึง
เพียงนี้

‘ไอ้รุ่นพี่เวร! เอาความรักตลอดระยะเวลาสองปีของฉันคืนมาเดี๋ยวนี้นะ’

มธุรสรู้สึกปิดกระเป๋าคำอย่างแรงเพื่อระบายอารมณ์ ระยะเวลาสองปีอาจจะไม่ได้ยาวนานอะไรนัก แต่สำหรับเด็กหญิงมธุรส ความรู้สึกนั้นยังคงฝังตรึงลึกเข้าไปในการรับรู้จนยากจะลืม แถมยังทำให้ หงุดหงิดมาได้จนถึงทุกวันนี้แหละ

กลับบ้านดีกว่า พรุ่งนี้ต้องไปปรับเรย์แต่เช้า คิหนึ่งคงต้องเข้านอนไว
หน่อย ทว่า...

“สวัสดีครับ”

เสียงทุ้มทักขึ้นทันทีที่บานประตูห้องแต่งตัวเปิดออก...เหมือนเช่น
ทุกครั้ง

“สวัสดีค่ะ คุณพิชญ์ รอใครอยู่หรือคะ”

แวตตาของชายหนุ่มวูบปลาบขึ้นอย่างซัดใจ ดูเถอะ ขนาดเขามายืน
รอเธอหน้าห้องอย่างนี้แล้วยังจะถามแบบนี้อีก แต่อันที่จริงเธอก็พูดแบบนี้
ทุกครั้งที่พบกันอยู่แล้ว “ผมมาชวนคุณไปกินข้าวครับ คุณพอจะว่างไหม”

พิชญ์ยังคงยิ้มให้เธออย่างสุภาพ แต่เสียงเรียกเข้าจากโทรศัพท์มือถือ
ของเธอซึ่งเป็นเสียงเพลงพิเศษเฉพาะเพื่อนสนิท กลับดังขึ้นในช่วงเวลาที่
เหมาะเจาะ มธุรสหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมารับสายอย่างไม่ลังเล

“ว่างคะที่รัก...”

ถ้อยคำรับสายของมธุรสทำให้ปลายสายถึงกับหัวเราะร่วน รู้ทันที
เลยว่าแม่ตัวแสบของเขาจะต้องแกล้งพูดต่อหน้าใครบางคนอยู่เป็นแน่

“มีอะไรอีกล่ะที่นี่” เรย์ถามกลับหัวเราะอย่างอารมณ์ดี “ถ้าเดาไม่ผิด
ผู้ชายคนนั้นตามมาอีกแล้วใช่ไหม”

“ว่างค่ะ คุยได้” มธุรสตอบปลายสายไปอย่างไม่ตรงคำถาม เพราะ

ประเด็นที่ต้องการให้ได้ยินนั้นไม่ใช่คนที่อยู่ในสาย

เรย์หัวเราะร่วน รู้ดีว่าตัวเองกลายเป็นเครื่องมือในการสลัดใครบางคน
อีกแล้ว “อยู่กับคุณพิชญ์เรอะ”

“ค่ะ”

“อะไรกัน ไหนว่าจะช่วยไต่ด้วยการทำตัวสนิทสนมกับผู้ชายคนนั้น
ให้ไง”

คำพูดของเรย์ฟังคล้ายว่าจะเดือดร้อน น้ำเสียงที่ฟังอย่างไรก็รู้ว่า
เป็นการหยอกล้อทำให้มธุรสอยากจะร้องกรี๊ดใส่หูเพื่อนเดี๋ยวนั้น ด้วยรู้้อยู่
แก่ใจว่าชายหนุ่มที่มายืนดักกรอหน้าห้องแต่งตัวคนนี่คือหนึ่งในผู้ต้องสงสัย
ที่เรย์ต้องการให้เธอช่วยเหลือและติดตามข่าวสาร แต่เมื่อพบว่าเขาเป็นคน
เดียวกับผู้ที่ได้รับกระดาดำใบนั้น แทนที่เพื่อนสนิทจะเห็นใจ กลับบอกว่า

‘ดีแล้วนี่ ยูจะได้ช่วยไต่สืบข่าวได้ง่ายหน่อย’

‘เดี๋ยวไอแฮ็กเฟซบุ๊กอีตานั้นให้ก็ได้’

‘โน นันมันละเมิด...อะไรนะ สิทธิส่วนบุคคล’

‘ส่วนบุคคลอะไร’

‘นั่นแหละ ใช้ความสนิทสนมใกล้ชิดสิ รับรองได้เรื่องดีมีคุณภาพ
แน่’

พูดเองเออเองนะสิ ก็แล้วเธออยากจะใกล้ชิดกับอีตานั้นเสียที่ไหนกัน
“ตกลงว่ามีอะไรกับพี่หรือคะ”

แม่หญิงสาวจะพูดด้วยน้ำเสียงสุภาพ แต่ความที่สนิทกันทำให้เรย์
รู้ว่าสาวสวยกำลังหงุดหงิด ปลายสายจึงหัวเราะแล้วเข้าเรื่อง

“พุงนี้มารับหน่อยสิ”

“ที่ไหนคะ” มธุรสยังคงแก้งทำเสียงหวานหยดย้อย

“เขาใหญ่”

ฮะ? หญิงสาวเหล่มองพิชญ์ที่ยืนอยู่ใกล้ๆ แล้วทำที่เป็นดินเสียงออก
มาต่างๆ เพื่อไม่ให้เขาได้ยินบทสนทนาต่อจากนั้น และเธอก็จะได้ไม่ต้องมา

พูดจาคนละเรื่องกับเรย์ให้ชวนปวดหัว

“เรย์ ยูหมายถึงเขาใหญ่หรือว่าสวนสัตว์เขาติน” มธุรสถามซ้ำ เพราะเพื่อนรุ่นพี่ของเธอคนนั้นไม่ใช่คนไทย และไม่มีเชื้อสายไทยเลยแม้สักกระผีก ถึงจะพูดภาษาไทยได้ชัดเปรี๊ยะเพราะเป็นคนที่ มีพรสวรรค์ทางด้านภาษา แต่ก็มียกหลายคำที่เขา มักจะใช้ผิดความหมายอยู่บ้าง ซึ่งเธอกับกานานนี้แหละที่เป็นคนคอยสอนและคอยแก้คำให้อยู่เสมอ

“ฟังไม่ผิดหรอก อันนี้” เรย์หัวเราะร่วน “ฉันหมายถึงเขาใหญ่ ที่อะไรรนะ...โคเรด จริงๆ”

“โคราชยะ โคมันก็แปลว่าวัว แรตแปลว่าหนู แต่ในภาษาไทยที่เอามาใช้กับความหมายติดกันแบบนี้มันเป็นคำด่า” ฟังแล้วก็อยากจะเอาหน้าผากกระแทกผนังด้วยความสงสารสัตว์โลกประเภทโคเสียจริงๆ ก็รู้อยู่หรอกนะว่าเรย์เพิ่งหัดพูดภาษาไทยได้ไม่เท่าไร แต่ทำไมชอบพูดผิดเฉพาะคำประหลาดๆ ด้วยเนี่ย

“แต่คำว่าอาร์ เอ ที มันก็อ่านว่าแรดไม่ใช่หรือ”

“เอาเป็นว่าคำนี้มันอ่านว่าโคราช แล้วไปทำอะไรที่นั่นล่ะ” หญิงสาวตัดบทอย่างรำคาญ

“คืออย่างนี้...” เรย์เล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับเพื่อนสนิทอีกคนซึ่งขณะนี้ทำงานอยู่ที่เขาใหญ่ในฐานะช่างแต่งหน้าสเปเชียลเอฟเฟกต์ของกองถ่ายภาพยนตร์ให้มธุรสฟัง “...แล้วคุณพรเขาก็เข้าใจว่าไอมาเป็นคูนอนไอ้กานานมัน ตอนนี้อยู่ในห้องคนเดียวก็เลยโทร. มาบอกเอาไว้ก่อน”

มธุรสหัวเราะคิกค่อนถึงชายหนุ่มที่เป็นเหมือนพี่ชายของเธอ คงจะหงุดหงิดงุ่นง่านดูที่ต้องรับมือกับผู้หญิงชื่ออย่างพรกมล “ไปทำอื่ทำไหนเข้าล่ะ ถึงได้โดนเข้าใจผิด”

“ก็พูดผิดนิดหน่อย” เรย์พูดกลั้วหัวเราะ “จริงๆ ก็ไม่ผิดนะ แต่คุณพรแกเข้าใจผิดไปเองมากกว่า”

“พูดว่าอะไรล่ะ” ลงเจ็กานันได้เป็นเตีอดเป็นร้อนขนาดนี้ แปลว่าคง

จะมีอะไรบางอย่างแน่

“ก็พูดว่า...คินนี่ไอจะมานอนกับไอ่กานน์มัน”

มธุรสฟังแล้วก็อยากจะระเบิดหัวเราะ แต่เพราะไม่ได้อยู่ลำพังจึงทำได้เพียงกลั้นหัวเราะเท่านั้น ก็มันเป็นคำพูดที่ชวนเข้าใจผิดจริงๆ นั่นละ “แล้วตอนนี้พี่กานน์อยู่ไหนล่ะ”

“โน่น แล่นไปเฝ้าคุณพรที่กอง คงจะต้องปรับความเข้าใจกันอีกหนานใหญ่”

คราวนี้ละที่มธุรสหัวเราะคิกออกมายังจริงๆ นานๆ ทีจะเห็นพี่ชายนอกไส้ของเธอเดือดร้อนเรื่องของชาวบ้าน โดยเฉพาะเรื่องผู้หญิง ที่ปกติมีแต่จะวิ่งเข้าหากานน์ แต่รอบนี้กานน์กลับต้องมาวิ่งไล่ตามผู้หญิงตัวเล็กๆ คนหนึ่งอย่างบ้าคลั่ง สงสัยกรรมจะตามสนอง เพราะสองหนุ่มคู่ซี้เร่ยกกับกานน์เคยไปหักอกเหม่มสาว ทำให้พวกหล่อนต้องร้องไห้เป็นวรรคเป็นเวรอยู่หลายครั้งตอนไปเรียนต่อที่สหรัฐอเมริกาด้วยกัน

“โอเค พรุ่งนี้จะไปรับแต่เช้าเลย”

เรย์เอ่ยขอบคุณเธอทั้งเสียงหัวเราะ แล้วก็วางหูไปที่ซึ่งที่เธอยังหัวเราะคิกคักอย่างอารมณ์ดี

‘สงสารเจ๊กานน์จริงๆ เลย รักใคร่ไม่รัก ไปตกหลุมรักเด็กน้อยอย่างน้องพร’

เสียงกระแอมจากเบื้องหลังทำให้หญิงสาวรู้ว่าพิษภัยยังคงยืนอยู่ที่เดิม และมองมาด้วยสายตาที่รอคอยคำตอบ

“ดิฉันมีนัดแล้วค่ะ ต้องขอโทษด้วย ขอตัวก่อนนะคะ” หญิงสาวตอบพร้อมรอยยิ้มแล้วเดินจากไปอย่างสุภาพ โดยไม่รอฟังคำเอ่ยใดของอีกฝ่าย

มธุรสถอนหายใจเฮือกใหญ่ออกมาทันทีที่มันใจว่าเขาไม่เห็นเธอแล้ว เธอควรจะดีใจที่การศัลยกรรมทำให้เขาจำเธอไม่ได้ อาจเพราะจมูกของเธอได้รูปสวยขึ้นแบบทรงหยดน้ำ และปีกจมูกกว้างที่ถูกตัดต้อออก อาจเพราะดวงตาที่ถูกเปลี่ยนให้เป็นสองชั้น และอาจเพราะโบที่ออกซ์ที่ทำให้แก้มของ

เธอหายไป ดวงตาก็ผ่านการเลสิกมาแล้วเรียบร้อย เมื่อทั้งหมดนี้รวมเข้ากับเครื่องสำอางและเครื่องประดับอย่างดีบนใบหน้า จึงทำให้เธอกลายเป็นหญิงสาวหน้าตาดีคนหนึ่ง

ไม่แค่นั้นสิ... เธอสวยขึ้นกว่าเดิมจนแทบไม่มีเค้าเดิมอยู่เลยต่างหาก ถึงขนาดเพื่อนร่วมชั้นเรียนยังจำเธอไม่ได้ถ้าหากเธอไม่เข้าไปแนะนำตัวเลยทีเดียวนะ เธอไม่ใช่ลูกเบ็ดขี้เثرอีกต่อไปแล้ว

ไม่มีอีกแล้ว ผู้หญิงอ้วนกลมหน้าตาดูไม่ได้คนนั้น

ไม่มีอีกแล้ว ผู้หญิงที่โง่ม หน้ามืดตามัวที่ไปหลงรักผู้ชายหน้าตาดีแต่ที่แท้กลับหลังเขากลับเอาเธอไปพูดอย่างเสียๆ หายๆ

วันนี้เธอเป็นมธุรสที่สวยงามและมั่นใจ ไม่มีอะไรที่จะทำให้เธอกลายเป็นข้อครหาจากผู้ชายประเภทนั้นอีกต่อไปแล้ว

“พ่อมาถึงนานแล้วหรือคะ” มธุรสเอ่ยทักบิดาที่ยืนรอเธออยู่มุมหนึ่งของงาน พ่อของเธอก็ได้รับเชิญให้มาร่วมงานในวันนี้เช่นเดียวกัน

“สักพักแล้วละลูก เมื่อครุ่นนี้หนูทำได้ดีมากเลย”

วันชัยเอ่ยชมลูกสาวเพียงคนเดียว เล่นเอาหญิงสาวถึงกับยิ้มแก้มปริ

“ขอบคุณค่ะ” เธอดีใจทุกครั้งที่ได้รับคำชมจากบุพการีที่มักจะผลักดันมาร่วมงานซึ่งเธอขึ้นไปทำหน้าที่เป็นพิธีกรบนเวที

“นี่ลูกสาวคุณวันชัยหรือครับ”

ชายคนหนึ่งที่มีมธุรสเดาว่าคงเป็นเพื่อนของพ่อเธอเดินเข้ามาทัก

“อ้อ ครับ ลูกสาวคนเดียวของผม ชื่อมธุสรหรือน้ำผึ้ง ลูก...นี่คุณทรงเกียรติ เพื่อนพ่อเองจ๊ะ”

มธุรสยกมือไหว้ผู้มาใหม่อย่างนอบน้อม เรียกสายตาชื่นชมจากผู้สูงวัยได้เป็นอย่างดี

“สวัสดีค่ะ”

“ไม่บอกไม่รู้เลยนะว่าคุณวันชัยมีลูกสาวโตขนาดนี้”

“อ้อ...” วันชัยหัวเราะร่วนพลางโอบลูกสาวไว้แน่นอย่างรักใคร่ “แกไปเรียนต่อที่อเมริกา เพิ่งกลับมาเมื่อไม่นานนี้เองครับ”

“มีน่าล่ะ ไม่เคยเห็นหน้าค่าตากันเลย แต่เอ จะว่าไปแล้วลุงก็คุ้นหน้าหนูอยู่เหมือนกันนะ”

“คงเพราะฝั่งได้เป็นเอ็มซีทำงานของเพื่อนพ่ออยู่บ่อยๆ มั้งคะ”

“เออ นั่นสิ” ทรงเกียรติทำท่าคิด “นี่ก็ออกแล้ว หนูนี่เองที่เป็นพิธีกรในงานเปิดตึกห้าวัน แล้วก็นางของคุณชาติชาย” เขาหมายถึงงานเปิดสำนักงานของพ่อแม่เธอที่เพิ่งเปิดตัวไปเมื่อปีกลาย และงานเปิดตัวสินค้าเพื่อนของพ่อเธอ

“นั่นงานแรกๆ ของฝั่งเลยล่ะ ตื่นเต้นแทบแย่”

“แต่หนูทำได้ดีทีเดียวล่ะ” ทรงเกียรติชม

“ขอบพระคุณค่ะคุณลุง” มธุรสปล่อยแขนพ่อของเธอและยกมือไหว้รับคำชมพร้อมรอยยิ้ม “ฝั่งขอไปลาคุณจิตต์ก่อนนะคะ” เธอหมายถึงผู้จ้างงานซึ่งเป็นเพื่อนแม่เธอ

“อ้าว จะกลับแล้วหรือ”

“ค่ะพ่อ พรุ่งนี้มีธุระช่วงเช้า ฝั่งเลยอยากกลับบ้านไว้น้อย ถ้าอย่างนั้นฝั่งขอตัวเลยนะคะ” ประโยคหลังนั้นหญิงสาวหันมาคุยกับเพื่อนของบิดาพร้อมทั้งไหว้เขาอีกครั้ง แต่ครั้งนี้เป็นการบอกลา ก่อนจะเดินจากไปพร้อมกอดแขนบิดาไปด้วยอย่างกะหุงกะหนิง

ทรงเกียรติมองตามหลังอย่างชื่นชมในความนอบน้อมของมธุรสแม่เดี๋ยวนี้หญิงสาวสมัยใหม่ที่มั่นใจในตัวเองนั้นจะทำได้ง่ายตามท้องถนน แต่หญิงสาวสมัยใหม่ที่มั่นใจในตัวเองและรู้จักกาลเทศะด้วยนั้นหาได้ยากยิ่งในปัจจุบัน ยิ่งเป็น ‘เด็กนอก’ นี้ยิ่งร้าย เรียกว่าหาไม่ได้เลยดีกว่า

นี่ถ้าไอ้พิธีกรลูกชายตัวดีของเขาอยู่ด้วยก็คงจะพามาแนะนำให้รู้จักกันไว้เสียหน่อย เพื่อจะได้มาเป็นสะใภ้ เพราะผู้หญิงสวยหวานอมเปรี้ยวแบบสาวน้อยคนนี้นั้นแหละ น่าจะเอาลูกชายตัวดีของเขาอยู่

“พ่อครับ”

“อ้าว ไอ้เสื่อ” วันชัยร้องทักลูกชาย “ไป เสริจแล้วละ กลับกันเถอะ”

“ครับ” พิชญ์ตอบรับบิดาเพียงสั้นๆ สายตาของเขาแม้จะเห็นเพียงแผ่นหลังบางของร่างระหงที่ควงคู่ไปกับมนุษย์เพศชายคนหนึ่ง ซึ่งแม้จะเห็นแค่เบื้องหลังก็พอจะเดาได้ว่าอยู่ในวัยเดียวกับพ่อของเขา ชายหนุ่มแค่นยิ้ม...นี่สินะ ‘ตุ๊ยะ’ ของเธอ

ผู้หญิงคนนั้นไม่คู่ควรกับเขา พิชญ์บอกตัวเองอย่างนั้นเมื่อเธอเดินออกไปจากคลองสายตา เขาควรจะปล่อยให้ผู้หญิงคนนั้นเดินไปจากที่นี่และจากชีวิตของเขาไป เลิกยุ่ง เลิกต่อแยะ...แต่เขาก็ทำไม่ได้

เพราะสิ่งที่ติดค้างอยู่ในใจเขาก็คือ...ทำไมเธอถึงไม่ชอบเขา พิชญ์แน่ใจเหลือเกินว่าเพิ่งเคยพบผู้หญิงคนนี้ ร่วมกับครั้งแรกสุด ครั้งนี้ก็เป็นเพียงครั้งที่ห้า แต่ท่าทางและสายตาที่ส่งมาให้มันทำให้เขาประจักษ์ชัดถึงความไม่พอใจของเธอ

แรกสุดพิชญ์คิดว่าหญิงสาวก็เป็นเหมือนผู้หญิงคนอื่นๆ ที่เล่นบทพยศเพื่อเพิ่มมูลค่าและราคากับผู้ชายที่เข้าหา แต่เปล่าเลย เธอทำท่าหลีกเลียงเขาทุกครั้งไป

พิชญ์เจอมธุรสครั้งแรกตอนที่เขาไปส่งแม่เพื่อร่วมงานเปิดตัวสินค้าบางอย่างที่เขาจำไม่ได้ และไม่สนใจจะจำ รู้เพียงแต่ว่าต้องทนยืนยิ้มทำหน้าหล่อให้บรรดาเพื่อนๆ ของแม่และลูกสาวทั้งหลายของพวกเธออยู่นานจนพิชญ์อดคิดไม่ได้ว่าจริงๆ แล้วสินค้าหลักของงานนี้อาจเป็นตัวเขาเองมากกว่า สรุปว่าเขาก็เป็นเหมือนพ่อม้าที่กำลังจะโดนขายทอดตลาด...

พิชญ์ยังจำได้ว่าเขาต้องทนยืนยิ้มตามมารยาท และตอบคำถามของบรรดาสาว ๆ ไปอย่างแแกนๆ เพราะถึงอย่างไรเขาก็รักแม่มากพอที่จะไม่ทำให้ท่านต้องเสียหน้าหรือเสียใจต่อหน้าเพื่อนฝูง เขามองไปรอบๆ งานอย่างเบื่อหน่าย เมื่อทุกคนต่างเอาแต่คุยกันราวกับนกกระจอกแตกครั้งที่กลับมาพบกันหลังจากพลัดพรากไปนานหลายสิบปี

และที่นั่นเองที่ทำให้เขาได้พบเธอเป็นครั้งแรก เมื่อพิธีการต่างๆ เริ่มขึ้น เป็นเรื่องปกติที่ทุกคนจะต้องมองขึ้นไปยังเวทีอันเป็นสถานที่โดดเด่นที่สุดของงาน

เธอใช้คำเรียกแทนตัวเองว่าผึ้งสั้นๆ จากชื่อเล่นยาวๆ อย่างน้ำผึ้ง และชื่อจริงของเธอคือ มธุรส...เธอแยมยืมและพูดคุยกับแขกเหรื่ออย่างไม่เคอะเขิน ดำเนินรายการบนเวทีในรูปแบบที่ไม่น่าเบื่อ ไม่เหมือนที่เขาเคยได้ยินคำพูดซ้ำซากเหมือนที่พริตตีคนอื่นๆ มักใช้กันจนเป็นรูปแบบและแพตเทิร์นเดียวกันหมด เธอทำคล้ายว่าการยืนอยู่บนเวทีนั้นเป็นดั่งการนั่งอยู่ในห้องรับแขกของบ้านเธอเอง และการพูดคุยกับแขกเหรื่อนั้นก็เป็นเรื่องปกติที่เธอต้องทำ

พิชญ์จำได้แม่นยำว่าเขาไม่สามารถละลายตาและความสนใจไปจากเวทีได้ แม้ว่าเขาจะจำไม่ได้ว่าเธอกำลังพรีเซนต์อะไร หรือในงานนี้มีวัตถุประสงค์อะไร เขาเฝ้าแต่หุดยุติสลายตาเอาไว้เพียงบนเวที ไม่ไกลจากร่างของหญิงสาวที่ชื่อน้ำผึ้งคนนั้น

มธุรสเป็นคนสวยพิศ ไม่ได้สวยผาด ไม่ได้สวยมากจนเขาตะลึงในความงามของรูปลักษณ์เธอเมื่อแรกพบ เขายอมรับว่าเคยเจอผู้หญิงที่สวยกว่านี้มาก แต่น่าแปลกที่ใบหน้าของผู้หญิงเหล่านั้นไม่ได้ประทับเข้าไปในใจของเขาได้เหมือนเธอ

ผู้หญิงคนนี้จะเคยชินต่อการเป็นเป้าสายตา เพราะเธอสามารถดำเนินรายการได้อย่างไม่ประหม่าหรือเคอะเขิน ครั้นเมื่อเธอกวาดสายตามองผู้ร่วมงานทุกคน จนกระทั่งมาเจอเขา เธอก็ชะงักไปนิดหนึ่ง เพียงนิดเดียวเท่านั้น แล้วจึงละลายตาไป โดยที่สถานการณ์ทุกอย่างยังลื่นไหล เธอยังคงพูดอย่างยิ้มแย้มบนเวทีด้วยความมั่นใจ สร้างบรรยากาศครื้นเรง ครื้นเครงได้จนจบรายการ

แต่ที่แน่ๆ เธอตกใจที่มองเห็นเขา นั่นก็หมายความว่าผู้หญิงที่ชื่อน้ำผึ้งคนนี้จะต้องรู้จักเขามาก่อน

พิชญ์กัตรีมฝีปาก พยายามใช้สัญชาตญาณของการเป็นตำรวจ
ครุ่นคิดถึงต้นเหตุของปัญหาและความเป็นไปได้ที่จะทำให้เกิดความรู้สึก
แฉงระหว่างเขากับเธอ ทั้งที่เขาไม่เคยรู้จักเธอเลยแม้แต่บ่อย

ชายหนุ่มสาบานกับตัวเองเอาไว้วันบแต่ั้นว่าเขาจะต้องรู้ให้ได้ว่ามัน
คืออะไร และเขารู้ดีว่านั่นเป็นเพียงข้ออ้างในการเอาตัวเองเข้าไปใกล้ชิดกับ
ผู้หญิงคนนั้นเท่านั้น

๓

“ผู้หญิงคนนี้เป็นใครตาพิชญ์”

ความคิดของเขาถูกทำให้หลุดจากภวังค์ เมื่อพริยมารรดาของเขาโยน นิตยสารซุบซิบไฮโซเล่มหนึ่งลงบนโต๊ะอาหารที่เขากำลังนั่งจิบกาแฟ แถมยัง เปิดหน้าที่มีภาพของหญิงสาวคนหนึ่งถือช่อกุหลาบสีแดงบานสะพรั่งราคา โคตรแพงเอาไว้

ที่เขารู้ว่าแพง ก็เพราะว่านั่นเป็นเงินของเขาน่ะสิ

พิชญ์ไม่ได้หยิบนิตยสารเล่มนั้นขึ้นมาดูเลยด้วยซ้ำ เขาเพียงแค่ว่า เหลือบสายตามอง เพราะรู้อยู่แล้วว่าภาพเหตุการณ์ในข่าวนั้นน่าจะเป็นงาน เลี้ยงงานหนึ่งที่เขาซื้อช่อกุหลาบไปให้มธุรสเมื่อเสร็จจากงาน แล้วก็จริงเสีย ด้วย ในภาพนั้นมีรูปของเขาที่กำลังยืนคุยอยู่กับเธอที่โถงทางเดินซึ่งมุ่งหน้า ไปยังห้องน้ำหญิง สถานที่ประจำของมธุรสที่จะต้องเดินเข้าไปทุกครั้งหลัง งานเลิก เสียตายที่มุกมุกครั้งนี้ทำให้มองเห็นใบหน้าเธอไม่ชัด ไม่อย่างนั้นเขา จะตัดเก็บเอาไว้ดูเล่นเสียเลย

“ชื่อน้ำผึ้งครับแม่ เป็นพิธีกรในงานเลี้ยงเปิดตัวสินค้าของคุณหญิงเข

เมื่อเดือนที่แล้วนี่เอง น่ารักไหม”

“ยังมีหน้ามาพูดแบบนี้อีก!” พีรยาร้องออกมาอย่างเหลืออด “แม่ไม่ได้ยากูว่าผู้หญิงคนไหนชื่ออะไรหรือเป็นใคร แม่อยากูว่าทำไมแกถึงได้ไปมีข่าวครวากับผู้หญิงประเภทนี้ แล้วอย่างนี้หนูหน้าหวานจะคิดยังไง”

“คิดว่าผมเจ้าชู้มั่งครับ”

พูดจบลูกชายของพีรยาก็ยกนิ้วแถมให้อีกด้วย เล่นเอาคนเป็นแม่ถึงกับอารมณ์ขึ้น

“เจ้าชู้แล้วมันดีนักหรือ!”

“โอ้ แม่ครับ ของแบบนี้มันก็ต้องลองคบหากันก่อนว่าจะไปด้วยกันได้ไหม ไม่ใช่ว่าเจอหน้ากันไม่กี่ครั้งก็รักกันได้เลย”

“ก็ลองมาก็คนแล้วละยะ” พีรยาค้อน

“แหม แม่ละก็” ก็หลายคนอยู่แหละ

“แม่ไม่เห็นว่าจะจะรักชอบใครสักคน”

“ก็มันยังไม่เจอนี่ครับ น้า...ผมกำลังทำหน้าที่คัดเลือกลูกสะใภ้ดีๆ ให้แม่อีกทางหนึ่งไง” พิชญ์ยิ้มให้ผู้เป็นแม่อย่างอดอ้อนและปลอบใจในที

แต่ด้วยความเป็นแม่ลูกกันทำให้พีรยารู้เต็มอกว่าลูกชายเธอกำลังเลียงบาลีอยู่ โอ๊ย...ทำไมลูกชายคนนี่ถึงได้ยียวนกวนประสาทแบบนี้ละ “ก็แล้วทำไมต้องไปคว่าเอาพริตติพวกนั้นมาจับด้วยละ”

“น้องเขาชื่อน้ำผึ้งครับแม่”

“จะชื่ออะไรก็ช่างเถอะยะ”

ลูกชายตัวดีของเธอยิ้มให้อย่างอดอ้อน อยากรู้ว่าจะอย่างไรเธอก็โกรธไม่ได้นาน

“น้า...แม่ครับ” พิชญ์ลากเสียงยาวอย่างจะอ้อน “ผมรับรองว่าจะคัดเลือกลูกสะใภ้ให้แม่อย่างพิถีพิถันและตั้งอกตั้งใจที่สุดเลย”

“แต่แม่ไม่เอาคนนี้นะ” พีรยาดักคอ

“แม่ยังไม่เคยคุยกับน้องเขาเลยนะครับ”

“ลูกคิดจะจริงจังกับผู้หญิงคนนี้จริงๆ หรือ” พรียามาขึ้นเมื่อเห็นว่า ลูกชายของเธอดูท่าจะตั้งป้อมปกป้องผู้หญิงคนนี้อย่างจริงจัง

“ก็...ครับ” ถ้านับการคิดจะจีบอย่างจริงจังว่า ‘จริงจัง’ นะนะ เพราะ เขาก็ประกาศกับเธอเอาไว้กลายเป็นแล้วด้วย

“ไม่ได้นะ แม่ไม่ยอม ดูลิ เป็นแค่พริตติแบบนี้ หัวงจะเกาะลูกกิน หรือเปล่านั้นไม่รู้จะตาพิชฌ์” ถึงแม้ว่าครอบครัวของเธอจะไม่ได้ร่ำรวยล้นฟ้า แต่ก็เรียกได้ว่าอยู่ในฐานะมีอันจะกิน มีหรือที่ลูกชายเธอจะไม่ได้กลายเป็น หนึ่งในเป้าหมายของพวกผู้หญิงหิวเงิน

“ไม่หอรอกครับแม่ น้องเขาเป็นคนดี” คิดว่าน่าจะ แต่เรื่องอะไรเขาจะต้องบอกให้แม่รู้ว่าโดนฝ่ายหญิงปฏิเสธมาแล้วละ เสียหน้าแม่ อีกอย่างเขาก็ยังไม่เสร็จธุระกับเธอด้วย

“จะมาตีแตกตอนหลังนะสิไม่ว่า ไม่รู้ละ แม่ไม่ยอมจริงๆ ด้วย”

“ก็ให้หน่าแม่อยากให้ผมแต่งงานมีครอบครัวเสียที่ไรครับ” เขาโคตรจะไม่เข้าใจเลยว่าทำไมพ่อกับแม่ของเขาจะต้องรีบผลัด ดัน เซ็น และทำทุกวิถีทางเพื่อให้เขาได้แต่งงาน โดยเฉพาะกับสาวๆ ที่เป็นสายเลือดของเพื่อนแม่บ้าง ไม่ก็คนที่แม่ของเขาคิดว่าดี ซึ่งส่วนมากแล้วก็ออกมาในแนวดีเกินไป ไม่ก็ช่างนอกสูทใส ช่างในเป็นโพรง หรือไม่อย่างนั้นก็จะเป็นพวกไม่ประสีประสาไปเลย

ถ้าพูดถึงปัญหาโลกแตกระดับชาติ ก็คงจะหนีไม่พ้นคำถามที่ว่า ไก่กับไข่ อะไรจะเกิดก่อนกัน แต่ถ้าเป็นปัญหาโลกแตกของเขา ก็คงจะหนีไม่พ้นคำถามของมารดาที่ว่า เมื่อไรจะแต่งงาน

เฮ้ ผู้ชายอย่างพิชฌ์ไม่จำเป็นที่จะต้องมาไล่ล่าหาผู้หญิง เพราะเพียงแค่ว่าชายตามองก็จะมีแต่หญิงสาวที่พร้อมเสนอให้เขาสนองอย่างถึงใจ ชนิดที่ไม่เรียกเรื่องอะไรทั้งสิ้น แล้วแบบนี้แม่จะให้เขาจะแต่งงานไปเพื่ออะไรวะ

“แม่อยากให้แกแต่งงาน ไม่ได้อยากให้แกไปคว่าเอาผู้หญิงที่ไหนก็

“ไม่รู้มาทำไมเยยะ!” พรียากล่าวเสียงเฉียบอย่างเอาเรื่อง รวากับล้วงรู้ถึงความคิดของลูกชาย

“โธ...แม่ครับ” พิชญ์ทำได้เพียงโอดครวญ เพราะไม่ใช่ครั้งแรกที่เขา กับแม่ต้องมาเถียงกันในเรื่องนี้

“ไม่ต้องมาโธมาแซ่ ฉันรับผู้หญิงหิวเงินพวกนั้นมาเป็นสะใภ้ไม่ได้หรอกนะ ขอบอกเอาไว้เลยว่าสะใภ้บ้านนี้จะต้องผ่านคุณหญิงพรียากันเสียก่อน เข้าใจไว้ด้วย”

“แต่...”

“ไม่มีแต่ ฟังไว้นะพ่อ”

คำหลังนั้นพรียาพูดกับทรงเกียรติผู้เป็นสามีที่เพิ่งเดินเข้ามาร่วมโต๊ะอาหาร แต่เจ้าตัวกลับเพียงเหล่มองดูบเดี้ยวแล้วหยิบหนังสือพิมพ์ธุรกิจขึ้นมาอ่านอย่างไม่ใส่ใจรรยานัก ซึ่งพรียาก็คงจะชินกับท่าทางนั้นแล้วเช่นกัน

“ถ้าเกหาเมียได้ไม่ถูกใจฉันละก็ ฉันจะเป็นคนเลือกลูกสะใภ้มาให้แกเอง”

แม่ก็ไม่เคยชอบผู้หญิงที่เขาควงสักคนนั้นแหละ พิชญ์ทำหน้าที่เมียอยู่ที่ลงท้ายแม่ของเขาก็จบการสนทนาด้วยการจับเขาไปเจอสาว ๆ พวกนั้นอยู่ดีก็แล้วอย่างนี้เขาจะพ้นจากข้อหาเพลย์บอยได้เมื่อไรกันวะ

ชายหนุ่มนั่งกินข้าวต้มที่มาเสิร์ฟตรงหน้าแบบไม่รู้รสชาติ เขาพยายามทำท่าทางให้เป็นปกติ เหมือนตั้งใจฟังทุกคำที่มารดาของเขาพูดหรืออีกนัยหนึ่งคือการบ่น แต่แท้จริงแล้วพิชญ์ปล่อยให้ทุกอย่างผ่านไปโดยไม่สนใจว่าแม่เขาจะพูดอะไรต่อ เพราะก็ยังไม่แคล้วพูดถึงน้องอะไรสักคนที่เพิ่งพามาแนะนำตัวให้เขารู้จักในงานเลี้ยงเปิดตัวสินค้าที่เขาได้เจอมธุรส นั้นแหละ

และมธุรสเป็นคนเดียวที่ทำให้เขาขอมติดตามแม่ไป

ด้วยความที่มารดาของเขาเป็นภรรยานักธุรกิจ การออกงานสังคม

จึงเป็นเรื่องจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะถือเป็นการประชาสัมพันธ์บริษัทไปในตัว
แถมบางครั้งยังเป็นการพบปะพูดคุยเพื่อหาลูกค้าใหม่ๆ ได้อีก โดยเฉพาะ
แม่ของเขาคิดว่าเป็นนักเจรจาชั้นยอด ทำให้ธุรกิจโลจิสติกส์ขนาดย่อมของ
ครอบครัวเขาเป็นไปอย่างราบรื่นเสมอมา เขาก็ตั้งใจที่จะไปร่วมงานเลี้ยง
ทุกครั้ง แต่ที่ยิ่งกว่าตั้งใจเป็นเพราะว่างานเลี้ยงเหล่านั้นทำให้เขามีโอกาสได้
เจอกับมธุรสเสมอ

ให้ตายเถอะ เขาคิดถึงเธออีกแล้ว

มธุรสนั่งลงบนเก้าอี้ที่เธอจัดโซฟาเอาไว้เป็นโต๊ะทำงาน เปิดคอมพิวเตอร์
หน้าจอใหญ่ซึ่งมีประสิทธิภาพสูงสำหรับงานกราฟิกทั่วไป หรือกราฟิกดีไซน์
ที่ต้องการเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการประมวลผล เธอตอบข้อความ
หลังบ้านของระบบหน้าเว็บไซต์สองสามข้อความและตอบอีเมลจากลูกค้า
หญิงสาวมักเปิดคอมพิวเตอร์ทิ้งเอาไว้ เผื่อว่ามีอีเมลหรือข้อความใดๆ ส่ง
เข้ามาแล้วเธอได้ยินเสียงแจ้งเตือน จะได้ตอบกลับได้ในทันที แต่ถ้าหากเธอ
มีเหตุที่จะต้องออกไปข้างนอก เธอก็จะใช้โทรศัพท์มือถือระบบสมาร์ตโฟน
หรือไม่ก็แท็บเล็ตในการถามลูกค้าแทน

เสียงกริ่งประตูที่ดังขึ้นทำให้เธอรู้ว่ามิชเชอมาเยือน มธุรสอมยิ้ม รู้ดี
ว่าผู้ที่อยู่หลังบานประตุนั้นคือใคร เพราะคอนโดฯ แห่งนี้มีระบบการรักษา
ความปลอดภัยชั้นยอด ต้องมีคีย์การ์ดในการเข้าสู่ตัวอาคาร โถงลิฟต์ และ
ต้องใช้คีย์การ์ดใบเดียวกันนั้นในการใช้ลิฟต์ ดังนั้นคนที่จะเดินเข้ามาเคาะ
ประตูห้องของเธอได้เห็นจะมีเพียงคนเดียว

“ไฮ”

“ทำไมมาสายล่ะ” มธุรสถาม แม้ว่าหน้าตาของเธอจะกระเดียดมาทาง
เอเชีย แต่ก็อยู่ในอเมริกามานานมากพอที่จะเป็นคนตรงต่อเวลา...เวลาที่เธอ
และเขารู้กัน

ใช่ เธอใช้คำว่ารู้กัน เพราะทุกครั้งที่เรามารับเธอมักจะเป็นเวลา

ประมาณแปดนาฬิกาตรงเสมอ แต่นี่เวลาล่วงเลยจนเกือบสิบเอ็ดโมงถึงได้ มาปรากฏตัวที่หน้าประตู และเขาก็น่าจะมึนเมาจากการมาสาย

“แม่ฝากมาให้”

มธุรสเลิกคิ้วน้อยๆ รับถุงใส่กล่องอาหารที่เธอเดาว่าคงเป็นของโปรดของเธอ “ไปสวมรอยเป็นลูกมาอีกแล้วละสิ”

เรย์หัวเราะร่วน เขามักจะเข้าไปเยี่ยมพ่อและแม่ของมธุรส ท่านทั้งสองก็ไม่รังเกียจเพื่อนสนิทของลูกสาวคนนี้เลยแม้แต่น้อย แม้ว่าเรย์จะไม่เคยพูดถึงอดีตหรือเรื่องของตัวเองมากนักก็ตาม แต่นั่นอาจจะเป็นเพราะเธอเคยเล่าให้พ่อกับแม่ฟังว่าเรย์คือเพื่อนที่คอยอยู่เคียงข้างเธอเสมอในเวลาที่ต้องการ เท่านั้นแหละ พ่อกับแม่ของเธอก็พร้อมจะรักและโอ้เรย์จนแทบจะรับมาเป็นลูกอีกคนเลยด้วยซ้ำ รักขนาดที่ว่ายกห้องชุดในคอนโดฯ เดียวกันกับเธอให้อยู่ฟรีๆ ห้องหนึ่งนั่นแหละ เพียงแต่เรย์ไม่ยอมรับข้อเสนอ และต่อรองขอจ่ายค่าเช่าห้อง ค่าน้ำ และค่าไฟเอง ยังดีที่พ่อกับแม่ของเธอไม่เคยลืมลูกสาวคนเดียว

“จ้ะเราออกไปกันเลยไหม”

วันนี้เธอกับเรย์ตั้งใจจะออกไปเยี่ยมเยียนกานน เพื่อนรุ่นพี่คนสนิทอีกคนหนึ่งที่เคยเป็นห่วงหน้าก้นตา เพราะถึงแม้กานนจะเป็นคนดีและมีความสามารถ แต่ชายหนุ่มกลับเป็นคนเงิบ ไม่ค่อยพูดค่อยจา จนเรียกได้ว่ามีมนุษยสัมพันธ์แย่ ตอนนี้อีกกำลังตกหลุมรักเด็กสาวไว้เคียงสาคนหนึ่งจนโง่หัวไม่เขิน แถมยังหลอกล่อสาวน้อยมาอยู่ใต้ชายคาเดียวกันอีกต่างหาก เธอกับเรย์จึงพลาดไม่ได้ที่จะไปเยี่ยมเยียนเขาเสียหน่อย

“ไม่ต้องรีบหรอก กานนมันส่งข้อความมาบอกว่าคงจะมาถึงค่าๆ โง่เน”

มธุรสหัวเราะคิกเมื่อนึกถึงกานน หรือที่เธอมักจะเรียกว่าเจ๊กา หรือพี่กานน ชายผู้เป็นสาเหตุที่ทำให้เธอต้องตัดสินใจเดินทางไปจังหวัดนครราชสีมาแต่เช้าตรู่วันนี้

เรื่องมันก็มีอยู่เพียงว่า กานนตั้งใจจะขับรถกลับมาจากเขาใหญ่พร้อมพรกมล สาวน้อยที่เขาติดตาต้องใจอยู่ และเธย้นั้นก็ขับรถตามไปทีหลังเพื่อสอดแนมความเคลื่อนไหวของพัฒนา พระเอกหนุ่มซึ่งเป็นเป้าหมายในการทำงาน คิดที่ว่ามีก้านขึ้นใหญ่อย่างพราว นางเอกสาวที่ต้องการกลับมาคืนดีกับกานนอีกครั้งก็ติดรถมาด้วย

แผน 'สลัดก้าง' จึงอุบัตินั้น เพื่อเป็นการเปิดโอกาสให้กานนได้ลงเอยกับพรกมลโดยเร็วที่สุด

แม้จะบอกว่าเป็นแผนการ แต่สิ่งที่มธุรสทำก็เป็นเพียงการขับรถของตัวเองไปสับเปลี่ยนกับรถที่กานนขับ และซ้อน 'ก้าง' นั้นกลับมายังกรุงเทพฯ พร้อมกับเธย โดยปล่อยให้กานนกับพรกมลไปตามหนทางของพวกเขาด้วยรถของเธอ

แต่หนทางนั้นอาจจะไกลไปนิด เพราะผ่านไปแล้วหนึ่งวันกับอีกหนึ่งคืนก็ยังไม่ยอมขับรถกลับมาคืนให้จนปานนี้ ไม่รู้ว่าขับไปถึงสวรรค์ชั้นไหนแล้ว

"เจ๊แกจะพริ้งนี้มนกับน้องพรว่างั้น"

เธยยิ้ม ยกไหล่เป็นคำตอบ ใครจะไปรู้ล่ะว่าไอ้เพื่อนของเขาคนนี้คิดอะไรอยู่

"ดีเหมือนกัน ถ้างั้นขอเข้าร้านก่อนนะ เมื่อก่อนไม่ได้แวะไป"

มธุรสหมายถึงร้านเล็กๆ ที่เธอเปิดขายกระเป๋าแบรนด์เนมและสปา กระเป๋าซึ่งอยู่ไม่ห่างจากคอนโดฯ ที่พักของเธอเท่าไร เธอตั้งใจจะให้ร้านเป็นโชว์รูมสินค้าสำหรับลูกค้าที่ต้องการออร์แกนิกอินเข้ามาดูสินค้าของเธอนอกเหนือไปจากเลือกผ่านรูปภาพทางเฟซบุ๊กและเว็บไซต์ที่เธอดูแลอยู่ เพื่อให้เกิดความน่าเชื่อถือในการซื้อขายมากขึ้น

ที่เธอต้องทำแบบนี้ก็เพราะไม่อยากใช้ชื่อเสียงและเครดิตของพ่อในการทำงาน ทั้งที่รู้ดีว่าทุกคนรู้จักอยู่แล้วว่าเธอเป็นใคร ซึ่งหากใช้วิธีนั้นรับรองว่าลูกค้าจะต้องล้มหลามอย่างแน่นอน แต่นั่นไม่ใช่วิถีทางของเธอ

มธุรสชื่นชมในตัวเอง เพื่อนรุ่นพี่ที่เธอนับถือเป็นพี่ชาย เธอสิ่งที่เขาใช้ความสามารถผลักดันตัวเองขึ้นมาจากศูนย์ ขึ้นสู่สิ่งๆ ที่เรียกว่าเป็นจุดสูงสุดของอาชีพช่างแต่งหน้า ทั้งที่เรียนจบมาก่อนเธอเพียงไม่กี่ปี แต่กลับพยายามและมุ่งมั่นได้ถึงเพียงนี้ โดยที่เขาไม่มีใครคอยให้ความช่วยเหลือเลยแม้แต่หน่อย ดังนั้นเธอเองก็ต้องทำได้เช่นกัน

และก็เป็นงานหนักเช่นกันที่ทำให้เธอรู้จักกับการแต่งหน้าโดยแท้จริง ย้อนไปถึงสมัยที่เธอเลือกเทคคอร์สระยะสั้นที่ต่างประเทศก่อนการเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย โดยผ่านนายหน้าที่ดูแลเรื่องการติดต่อต่างประเทศ บริษัทที่เธอเลือกไปปรีกษานั้นได้ส่งเอกสารของคอร์สวิชาต่างๆ ที่เป็นคอร์สระยะสั้นมาให้ แน่ใจว่าหนึ่งในนั้นคือวิชาแต่งหน้าระดับพื้นฐาน ซึ่งก็เข้าทางเธอพอดี มธุรสตัดสินใจเลือกลงเรียนวิชานั้นทันที

มธุรสพบกานนในวันปฐมนิเทศก่อนการเดินทาง โดยในครั้งแรกสุดที่เจอกัน เธอก็คิดเพียงแค่ว่าเขาคงจะเป็นคนที่เดินทางไปในช่วงเดียวกับเธอเท่านั้น หารู้ไม่ว่าที่จริงแล้วกานนยังเลือกเรียนในวิชาเดียวกับเธออีกด้วย แถมยังจะลงเรียนต่อในระยะยาวอีกต่างหาก

พร้อมกับแม่ของเธอแทบจะไม่ปล่อยให้เธอเดินทางไป เมื่อพบว่าเพื่อนร่วมทางของเธอเป็นชายหนุ่มใบหน้าเรียบเฉย ท่าทางเอาเรื่อง แม้ว่ากานนจะเดินเข้ามาไหว้ทักทายทั้งสองอย่างนอบน้อมจนแสดงให้เห็นว่าจิตใจของเขาหล่อมากพอๆ กับหน้าตา แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้ความหวังกังวลในตัวลูกสาวลดลงเลย สิ่งที่เขาทำก่อนเดินทางจึงมีเพียงการปลอบใจและการยืนยันว่าจะติดต่อพวกเขาทุกวัน ไม่ใช่การร้องท่มร้องไห้ไม่ยอมจากไปเหมือนคนอื่น ๆ

ถึงเวลาขึ้นเครื่อง เธอกับกานนในฐานะเพื่อนร่วมทางก็เดินไปด้วยกันอย่างหวาดหวั่นในสวัสดิภาพ ตลอดจนอนาคต มธุรสอดไม่ได้ที่จะเครียดและเป็นกังวล ซึ่งเธอก็คงจะแสดงออกมาให้เห็นได้อย่างชัดเจน

‘อย่าลืมนบอร์ตดิ้งพาสกับพาสปอร์ตนะ’ กานนที่นั่งอยู่ข้างๆ พุดขึ้น

หลังจากที่นั่งเทียบกันมานานหน้าเกต

เธอเผยหน้าขึ้นและพบว่าสายตาเขาเหลือบมาแยงเอกสารการเดินทาง
ที่เธอวางเอาไว้ข้างตัว 'ขอบคุณค่ะ' แล้วเธอก็หยิบเอาบอร์ดดิ้งพาสและ
พาสปอร์ตมาถือไว้

จริงสินะ จะเดินทางไปต่างประเทศ สิ่งหนึ่งที่ต้องรักษาและติดตัว
เอาไว้ตลอดเวลาก็คือพาสปอร์ตนี่แหละ ถ้าหากว่าหายขึ้นมาชีวิตของเธอก็
คงจะลำบากน่าดู

'เดี๋ยวช่วยถือ'

เมื่อพนักงานสาวประกาศเรียกผู้โดยสารว่าถึงเวลาขึ้นเครื่องแล้ว เธอ
ก็ได้ยินเสียงชายคนหนึ่งที่เดินอยู่ข้างๆ บอกเธออย่างนั้น เขายกกระเป๋าใบที่เธอ
พกติดตัวมาไว้ที่เครื่องแล้วยื่นรอ มองหน้าราวกับจะบอกให้เธอลุกขึ้นยืน
และเดินไปหาเจ้าหน้าที่ก่อน เขาเดินตามเธอมาติดๆ จนกระทั่งถึงที่นั่งซึ่งเขา
กับเธอนั่งติดกัน

'นั่งริมหน้าต่างไหม'

เขาถามอีก เมื่อเดินมาจนถึงที่นั่งของเขาและเธอ

'ค่ะ' มธุรสพยักหน้า บอกตรงๆ ว่าไม่กล้าขัดใจเขาอย่างไรไม่รู้

ความเจียมประหว่งการเดินทางในระยะแรกทำให้มธุรสรู้สึกแปลกๆ
เพราะตัวเองเป็นคนพูดเก่ง แต่คนที่มาด้วยกลับเหมือนนลิ้มปากเอาไว้ที่
สุวรรณภูมิ ทำให้เธอไม่กล้าพูด ไม่กล้าถามอะไรเขา แต่ถึงแม้เพื่อนร่วมทาง
ของเธอจะเจียม การกระทำต่างๆ ของเขา เช่นคอยเก็บของและส่งจาน
อาหาร หรือวางแก้วน้ำไว้ให้เธอบนโต๊ะ ทำให้เธอรู้สึกอุ่นใจได้อย่างประหลาด

พอไปถึงที่หมายเธอก็พบว่าผู้ชายคนนี้แหละที่คอยเธออยู่ เขารอจน
เธอจัดการกับชีวิตและทรัพย์สินของเธอจนครบ แล้วจึงยอมจากไปเสียๆ
ซึ่งนั่นทำให้เธอรู้สึกผิดที่ไม่คิดจะถามไถ่เรื่องราวของเขาเลย กระทั่งว่าที่พัก
ของเขาอยู่ที่ไหนเธอก็ยังไม่รู้ เบอร์โทร. หรือวิธีการติดต่ออีก แล้วเธอจะ
ขอบคุณเขาได้อย่างไร

แต่มธุรสก็ได้คำตอบในเช้าวันแรกของการเรียนนั่นเอง เมื่อเธอเปิดประตูห้องพักออกมาแล้วพบว่าเขยีนรอรออยู่แล้ว

‘ไปกันหรือยัง’

เดี๋ยวก่อน นี่เธอนัดกับเขาเอาไว้ตั้งแต่เมื่อไร...แต่ก็ช่างเถอะ ไม่ว่าเขาจะนัดเธอเอาไว้เมื่อไร นัดไว้หรือไม่ ก็ไม่ใช่ประเด็นอีกต่อไป เพราะการที่มีเพื่อนร่วมชะตาร่วมเดินทางด้วย ดีกว่าเธอต้องไปคนเดียวแน่นอนอยู่แล้ว

การที่เธอและเขาต้องเรียนด้วยกันทำให้มธุรสไม่เหงา เธอรู้สึกสนิทสนมกับกานหนมากขึ้น แม้ว่าเขาจะไม่ได้พูดอะไรออกมามากนักก็ตาม

‘ทำไมพี่กานหนถึงดีกับผั่งจังเลยคะ ทั้งที่เราก็ไม่ได้รู้จักมักจี่อะไรกันเสียหน่อย’ เธอเคยถามขึ้นมาครั้งหนึ่งด้วยความสงสัยอย่างอดใจไม่ได้ แต่ก็ได้คำตอบเพียงสั้นๆ ว่า

‘ถูกชะตา’

มธุรสเองก็เริ่มที่จะเรียนรู้ถึงนิสัยพูดน้อยมากถึงมากที่สุดของชายหนุ่มรุ่นพี่คนนี้ เริ่มขึ้นที่จะไม่ถาม เพราะรู้ว่าถามไปเขาก็ไม่ตอบอะไรมากกว่านี้ และรู้ว่าเขาก็เป็นคนอย่างนี้เอง คือดูเหมือนหยิ่ง แต่จริงๆ แล้วจิตใจดีมาก

แต่จะดีขึ้นอีกถ้าหากว่าเขาทำตัวให้เฟรนด์ลิกว่านี้หน่อย

ส่วนเธอก็เข้ามาเรียนวิชานี้เพียงคนเดียวก็ได้จับคู่กับกานหนในฐานะที่เป็นเพศชายแท้ๆ ซึ่งเป็นชาวต่างชาติ และโจทย์ที่ได้รับคือการต้องแต่งหน้าให้แก่คู่ของตัวเองนั้นก็เรียกเสียงหัวเราะให้เธอไปได้เป็นเดือนเลยเชียวนะ

เมื่อพบว่ากานหนได้กลายเป็นเหยื่อในการแปลงโฉมเสียแล้ว ก็ลองนึกเอาว่าภาพของชายไทยหน้าดูอย่างกานหนที่ถูกจับแต่งหน้า มันคงไม่ใช่ภาพที่น่าดูนัก แต่พอเวลาผ่านไปเมื่อฝีมือของคนแต่งดีขึ้น เครื่องสำอางก็กลับทำให้ใบหน้าของกานหนกลายเป็นผู้หญิงได้อย่างไม่น่าเชื่อ ภาพนั้นทำให้เกิดเสียงหัวเราะจากเธอไปได้อีกนานโขเลยทีเดียว

จากนั้นหญิงสาวผิวเหลืองจากประเทศทางเอเชียที่ควรจะกลายเป็นเป้าโจมตีของเหล่าคนที่ไม่รู้ว่าประสงค์ดีหรือร้าย ก็กลายเป็นสาวน้อยที่ถูกองค์กรฯ หน้าตาดีคอยประกบคู่อยู่ตลอดเวลา

กานนไปรับเธอในตอนเช้า และไปส่งเธอที่ห้องในเวลาเย็น โดยมีเรย์ตามไปบ้างเป็นบางครั้ง แต่ส่วนมากเรย์จะไปนั่งทำหน้าที่มัมเป็นเป็นลูกค้าอยู่ในร้านอาหารที่หิ้งเธอและกานนไปทำงานพิเศษอยู่บ่อยๆ

ข่าวลือที่แพร่สะพัดออกไปก็มักไม่พ้นว่า พวกเขาคบกันแบบ ‘เราสองสามคน’ บ้างละ ไม่ก็ ‘เรย์กับกานนกำลังแข่งกันแย่งผู้หญิง’ บ้างละ แต่ก็ไม่ทำให้เธอเดือดร้อนได้สักครั้ง เพราะมันไม่ใช่ความจริง และไม่มีทางเป็นไปได้

สิ่งที่ยิ่งตอกย้ำความเป็นไปไม่ได้เห็นจะเป็นหญิงสาวคนสวยที่สองหนุ่มผลัดกันพามาให้เธอเห็นหน้านั้นแหละ และการที่ทั้งสองแทบไม่ขาดหญิงสาวข้างกายเลย แถมยังทำหน้าที่องค์กรฯ ให้เธออย่างไม่มีตกหล่น ทำให้มธุรสงงวยเสียเหลือเกินว่าพวกเขาเอาเวลาที่ไหนไปเสาะหาชะนีเหล่านี้มาควงกันนะ

ครั้งเธอโทรศัพท์ทางไกลไปคุยเชิงบ่นกับพ่อ ก็พบว่าพ่อของเธอเพียงแต่หัวเราะ แต่จะว่าไปคงเพราะพฤติกรรมนี้แหละที่ทำให้พ่อกับแม่ของเธอแทบจะยกเธอให้อยู่ในความดูแลของกานน เพราะเวลาเธอจะตัดสินใจทำอะไรสักอย่างแล้วโทร. ไปปรึกษา ก็มักจะได้คำตอบว่า ‘ลองถามพ่อกานนดูสิ’ จนเธอนึกขวางในใจเหลือเกินว่าผู้ชายหน้าตากวนอวัยวะเมืองลางอย่าง กานนคนนี้ได้ไปทำเสน่ห์กับบุพการีเธอตั้งแต่เมื่อไร ส่วนเรย์เมื่อตามมาอยู่เมืองไทยด้วยแล้ว เขาก็ยังคงทำตัวเป็นองครักษ์บวกกับสารดีให้เธออย่างเสมอต้นเสมอปลาย จนกลายเป็นที่ไว้วางใจของพ่อแม่เธอไปด้วยอีกคน เล่นเอาเธอลืมนไปเลยว่าตัวเองก็มีรสนิยมเหมือนกัน

ในส่วนของเรย์ อาจจะเป็นเพราะมธุรสไม่ใช่คนช่างซักถามหรืออยากรู้อยากเห็น เธอไม่เคยคิดที่จะถามถึงเรื่องส่วนตัวของเธอเลยแม้

สักครั้ง เธอไม่ใส่ใจอดีตหรือเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับเขา เพราะเธอถือว่าคบกับเพื่อนคนหนึ่งที่ตัวตนและการรู้จักของตัวเอง ไม่ใช่จากกานนหรือใครอื่น เธอไม่รู้สึกด้วยซ้ำว่าเขาเป็นคนสัญชาติใด หรือทำงานที่ไหน จนกระทั่งเจ้าตัวปริปากเล่าออกมาเอง

แต่นั้นไม่สำคัญเลย สิ่งที่ได้รับรู้ไม่ได้เปลี่ยนแปลงความรู้สึกและความสนิทสนมที่มีให้กันแม้แต่น้อย

พวกเขาสนิทกันอีกห้าปีไม่รู้ เรย์ถึงได้ตามติดเธอและกานนมาอยู่ที่ประเทศไทยด้วย

หลายต่อหลายครั้งที่มีคนคิดว่าเธอกับเรย์คบกันอยู่ และไม่เชื่อว่าเรย์เป็นเพื่อนชายที่สนิทกัน ฟังแล้วก็ไม่เข้าใจว่า หนึ่งในเมื่อคิดแบบนั้นแล้วจะมาถามเธอทำไมให้เสียเวลา และสอง หญิงชายจะเป็นเพื่อนสนิทกันไม่ได้เลยเชียวหรือ

“ยังเจอกันอยู่หรือเปล่า”

มธุรสหันขวับไปตามเสียงของเพื่อนชายคนสนิทที่ถามขึ้นมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย “ใคร?”

“สุดที่รักของยู้ง ยังเจอกันอยู่ไหม” พุดจบเรย์ก็หัวเราะแล้วรีบรับหมอนที่ถูกปามาจนแทบไม่ทัน

“ไม่ต้องบอกว่าสุดที่รักคนที่เคยถึงนั้นหมายถึงใคร

“จะบ้าอะไร ใช้ที่ไหนกันแล้ว พุดให้ดีๆ นะ โอ๊ยไปรักหมอนนั่นตั้งแต่เมื่อไรกัน” มธุรสยังคงติดปากเรียกตนเองแบบฝรั่งอย่างที่เคยพุดอยู่เสมอกับเรย์

“อ้าว ไม่เคยได้ยินเรื่องของเดสทินีหรือ ที่ว่าพลัดพรากกันไปนานแล้วกลับมาเจอกันแบบไม่ได้ตั้งใจไงล่ะ โอ๊ย เจ็บนะฮันนี่”

ประโยคทำนองนั้นกลายเป็นการร้องเสียงหลงเมื่อเพื่อนสาวเอานิตยสารที่อยู่ใกล้มือมาฟาดใส่เขาแบบรัวไม่ยั้ง

“พลัดพรากบ้างอะไรกัน เขาเรียนจบและไปเรียนต่อเฉยๆ แล้ว

คำนั้นเขาก็เรียกว่าพรหมลิขิตยะ”

เออ ดีนะ ขนาดว่าจะค่าเขาก็ยังมีจะจิตกะใจมาแก้คำผิดให้อีก “ก็ยังไม่รู้ว่าจากกันอยู่ดีนั้นแหละ”

“เขาเรียกว่าแยกย้ายไปตามหนทางของตัวเองต่างหากละ เลิกพูดถึงหมอนั้นได้แล้ว เสียอารมณ์แต่เช้า แค่นี้จะ ไปเจอไปแต่งหน้า”

“งั้นยืมใช้คอมพิวเตอร์หน่อยนะ”

“เอาเลย”

พูดจบเธอก็กลับเข้าห้องไป ทิ้งให้เพื่อนสนิทง่วนอยู่กับคอมพิวเตอร์เครื่องเดียวกันกับที่เธอใช้งานอยู่นั่นเอง

ร้านของมธุรสตั้งอยู่ในบริเวณพลาซ่าแถบชานเมือง แต่ก็ไม่ได้ไกลเกินกว่าที่จะเดินทางออกมามากนัก ในทางกลับกันพลาซ่าแห่งนี้กลับสะดวกสบายทั้งในแง่ของการเดินทางและสิ่งอำนวยความสะดวก ไม่ว่าจะเป็นรถสาธารณะอย่างรถไฟฟ้า หรือว่าที่จอดรถซึ่งกว้างขวางสำหรับลูกค้าที่นำรถยนต์มาเอง แถมนยังมีร้านอาหารให้เลือกอย่างหลากหลาย พร้อมพร้อมด้วยซูเปอร์มาร์เกตสำหรับผู้ที่ต้องการจับจ่ายเลือกซื้อสินค้าอุปโภคบริโภค และสำคัญที่สุดก็คือราคาค่าเช่านั้นไม่สูงมากเท่ากับพลาซ่าในตัวเมืองอันเป็นที่นิยม

ร้านของเธอแม้จะมีเพียงคูหาเดียว แต่เพราะการเน้นตกแต่งด้วยกระจก ซึ่งการตกแต่งที่เรียบง่ายแบบนี้ทำให้ดูโล่งและกว้างกว่าความเป็นจริงมาก เธอคงต้องขอบคุณเพื่อนฝูงในวงการที่ช่วยแนะนำให้รู้จักกับมัณฑนากรและช่างฝีมือดีในราคาไม่แพง ทำให้ได้มาซึ่งร้านที่เรียบง่ายหรือสมกับความตั้งใจเธอ

“สวีตตี้คะพี่น้ำผึ้ง” นก เด็กที่เธอจ้างมาเฝ้าร้านเป็นผู้ทักขึ้นก่อน

มธุรสรับไหว้เด็กสาวแล้วจึงถาม “เป็นยังไงบ้าง”

“ก็ดีคะ ขายมัลเบอร์รี่ อดเล็กขา ไปได้ใบหนึ่ง แล้วก็มีการสั่งให้

หาเนเวอร์ฟูลไบหนึ่ง นกกำลังคิดว่าเย็นนี้จะอีเมลไปออกที่ฝั่งพอดี”

“โอเค วันนี้ที่ว่าง เรามาช่วยกันดูบัญชีดีกว่า เรย์เฝ้าหน้าร้านให้หน่อยนะ มีอะไรก็เรียกแล้วกัน”

เรย์ยิ้มรับแล้วนั่งลงบนเก้าอี้ยาวอย่างเคยชิน เขามาส่งมธุสเพื่อตรวจสอบสต็อกสินค้าและตรวจสอบบัญชีในร้านอยู่บ่อยๆ จนเขาเริ่มจะจำชื่อรุ่นของกระเป๋า และรู้ว่ากระเป๋ารุ่นใหม่เป็นที่ต้องการหรือขายดี จึงพอจะทำหน้าที่พ่อค้ากระเป๋าแบรนด์เนมได้นิดหน่อย โชคดีที่ลูกค้าส่วนใหญ่ มักจะทำการบ้านมาดี รู้จักสินค้ามาแล้วระดับหนึ่ง...ระดับที่มากกว่าเขาหลายเท่า ทำให้เขาไม่จำเป็นต้องแนะนำอะไร แถมป้ายบอกราคาก็ห้อยอยู่บนกระเป๋าแล้ว เขายังไม่ต้องทำอะไรมากไปกว่าการกล่าวต้อนรับและยิ้มให้อย่างเป็นมิตร พอการขายเริ่มซึกจะลงลึก เขาก็จะเดินไปเรียกเจ้าของร้านออกมาเจรจากับลูกค้าเอง

เวลาผ่านไปพักใหญ่ เด็กสาวที่ซื้อมาก็เดินออกมารับช่วงต่อและเรียกให้เขาเข้าไปนั่งด้านในร้านซึ่งเป็นส่วนออฟฟิศกับเจ้านายสาวของเธอ

“ทำไมเสร็จเร็ว”

“นกเขาทำสรุปไว้หมดแล้ว ไอก็แค่มาตรวจสอบยอดเงิน เต็มๆ ขอทำงานตรงนี้อีกแป๊บหนึ่งนะ”

เรย์พยักหน้าหงึกๆ รับรู้ แล้วทิ้งตัวลงนั่งเอกเขนกบนโซฟา หยิบโทรศัพท์มือถือของตัวเองขึ้นมาเล่นฆ่าเวลา จนกระทั่งมธุสปิดสมุดบันทึกรายรับรายจ่ายของร้านลง

“เราซื้อของเข้าไปทำอะไรกันที่บ้านเจ๊กันเลยดีไหม”

“ก็ตินะ สองคนนั้นไม่น่าจะซื้ออะไรติดมือกลับมา”

“ถ้างั้นก็แวะไปซื้อในนั้นก่อนก็ได้ ง่ายดี” เรย์นุ้ยปากไปทางซูเปอร์มาร์เกตที่อยู่ในพลาซ่า

“เฮลสิ” มธุสรับปากแล้วกล่าวลาลูกจ้างสาว ก่อนจะเดินออกมาจากร้านและมุ่งหน้าไปยังซูเปอร์มาร์เกตอย่างที่ตั้งใจเอาไว้

“ไฉนจะไปดูของสด อยู่ไปดูพวกชนมมเนยเลยก็แล้วกันนะ” มธุรสบอกเพื่อนสนิทเมื่อเขาลากรถเข็นออกมาให้

“ไปพร้อมกันเลยก็ได้ ว่าแต่...จะเอานมกับเนยไปทำอะไร”

เรย์เล็กคิ้วถาม สีหน้าของเขาราบเรียบแบบนี้แสดงว่าไม่ได้กำลังกวนเธอ

“ไม่ได้เอาไปทำอะไร มันเป็นคำสร้อย”

“สร้อย?” เรย์ทำหน้าสงสัย “สร้อย แบบสร้อยคอน่ะหรือ”

“คำสร้อยหมายความว่า คำที่มันอยู่ด้วยกันแล้วเชื่อมโยงกัน เข้ากันดีอะไรทำนองนี้ คือเติมให้มันฟังดูเพราะเฉยๆ อย่างขนม นม และเนยก็อยู่ในตระกูลเดียวกัน พูดเรียงกันมันก็ฟังเพราะคล้องกันดีไง” มธุรสพยายามอธิบาย

เรย์กลับทำตาปริบๆ สงสัยเขาจะยังไม่เข้าใจภาษาไทยอย่างถ่องแท้ถึงได้ไม่เข้าใจในความไพเราะอย่างที่มธุรสพูดถึง ภาษาไทยนี้ยากจริงๆ “จะพยายามทำความเข้าใจก็แล้วกันนะ”

“เดี๋ยวกี่ชิน” มธุรสหัวเราะคิก รู้ดีว่าเพื่อนสนิทของเธอไม่เข้าใจในสิ่งที่เธอพูดนักหรอก “ดีเหมือนกันนะ ตั้งแต่สอนภาษาไทยให้ยุบย่อยๆ เนี่ยไฉนได้ความรู้คืนมาจากครูตั้งเยอะ”

“ก็มันยากจริงๆ นี่ ยังดีที่รูปประโยคไม่ซับซ้อนเท่าไร อ้าวเฮ้ หยุดเดินทำไม”

เรย์หยุดชะงักเมื่อจู่ๆ มธุรสก็หยุดฝีเท้าของเธอแล้ววกรถเข็นกลับไปยังทางที่เพิ่งจากมาอย่างรวดเร็ว จนเรย์ต้องรีบเดินตามแทบไม่ทัน

“เฮ้ เป็นอะไรฮั่นนี่” เรย์ถามงงๆ ที่อยู่ดีๆ เพื่อนสาวก็ทำท่าทางประหลาดเหมือนหลบคน

“เบื้อชี้หน้าคน”

เรย์เล็กคิ้วขี้หน้างเลือบตาไปยังทิศที่เธอหันหนีมา แล้วก็พบคำตอบ

ชายหนุ่มผิวเข้ม ร่างสูง ผมสีดำสนิทกับใบหน้าคมสัน ลันกรามเป็นแนวได้รูปนั้นคงเพราะโกนหนวดมาไม่นาน เนื่องจากยังมีไรเคราเขียวครึ้มอยู่ เขาอยู่ในชุดเสื้อเชิ้ตแขนยาวพับแขนขึ้นกับกางเกงสแล็กส์พอดีตัว เสริมให้ชายคนนั้นยิ่งดูสูงโปร่งและโดดเด่น เขากำลังยืนถือตะกร้าชอปปิงที่ว่างเปล่า

ชายคนนั้นคงจะเป็นพិษุณีย์ไม่ผิดแน่ แม้ว่าใบหน้าจะดูแตกต่างจากในรูปที่เห็นจากระบบของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เพราะรูปนั้นชายหนุ่มอยู่ในชุดลำลอง

เรย์ผิวปากหรือ “เห็นใหม่ นี่มัน...เรียกอะไรนะ พรหมลิขิตชัดๆ”

“พรหมเช็ดเท้าสิไม่ว่า” มธุรสค้อน ที่เวลาแบบนี้ดันมาจำแม่นเชียวนะ

เรย์หัวเราะนิดๆ กับคำตอบนั้น “ไหนว่าไม่สนใจเขา ไม่เห็นจะต้องแคร์เลย”

“ก็มันเสียอารมณ์”

“ถ้าไม่อยากจะให้เขามายุ่ง ก็อย่าทำตัวให้เขารู้ว่าแคร์สิ”

“เอ๊ะ ก็บอกว่าไม่ได้แคร์”

“ก็ถ้าไม่แคร์แล้วจะกลัวอะไร”

“โอ้ไม่ได้กลัว”

“ถ้าไม่ได้กลัวก็หันกลับไป ซื้อของให้เสร็จ จะได้รับไปหาไอ้กานันท์นั่น”

มธุรสขบริมฝีปากพลางมองค้อนเรย์ แล้วก็หันรถขึ้นไปอีกทางหนึ่งทันที เธอก็แค่ไม่อยากจะพบหน้าเขา ไม่ได้กลัวเขาเสียหน่อย ทำไมเรย์ถึงไม่เข้าใจเธอเลยนะ!

“อ้าว เฮ้ย ยันนี้ รอด้วยสิ”

เรย์ร้องเรียกกลัวหัวเราะแล้วรีบเดินตามหญิงสาวไปอย่างจะง้อ แต่เขาจะไม่บอกหรือกล่าวบุคคลที่สามซึ่งเขากับเธอกำลังนินทาอยู่ กำลังจ้องมองมาจากตรงนั้น

พิชญ์รู้สึกผิดหวังกับผู้หญิงที่ชื่อมธุรสแบบยกกำลังสอง นอกจากเธอจะทำตัวไร้ค่าด้วยการเป็นคนในความเลี้ยงดูของชายสูงอายุแล้ว เธอยังไปควงกับชายหนุ่มอีกคนได้ในเวลาเดียวกัน

จากการมองไปไกลๆ เขาเห็นได้ชัดว่ามธุรสกำลังคุยกับชายคนนั้นอย่างกะหงุกกะหิงง ข้าวของที่เธอเลือกลงรถเข็นนั้นเป็นของสดในปริมาณที่บอกได้เลยว่าไม่ได้เก็บเอาไว้กินคนเดียวแน่ๆ แถมยัง...คำเรียกขานนั้น...เขาได้ยินชายคนนั้นเรียกเธอว่า ฮันนี่ ซึ่งแปลว่าที่รัก คำที่ชาวต่างชาติมักจะใช้เรียกแฟนสาวตอนอย่างอ่อนหวาน

แปลว่าสองคนนั้นคบกันอยู่กันนี้แล้วตาแก่ที่เธอควงเหย้าเขาในงานวันนั้นล่ะ ชายหนุ่มผลักประตูเข้าไปในสำนักงานดีเอสไออย่างหัวเสีย ให้อย่าเถอะ เขาควรจะได้คิดเรื่องผู้หญิงคนนี้เสียที แม้ว่าเขาจะทำงานเป็นตำรวจ แต่ก็ไม่ใช่ตำรวจภูธรประจำสถานี และด้วยภาระหน้าที่ซึ่งมักจะได้ออกไปนอกสถานที่บ่อยๆ ทำให้หลายๆ ครั้งมักจะใส่ชุดสุภาพมาทำงานเพื่อความคล่องตัว มากกว่าใส่เครื่องแบบตำรวจออกไปให้คนแตกตื่น

พิชญ์เรียนจบจากคณะนิติศาสตร์ และเลือกสอบเข้ามาบรรจุเป็นตำรวจ เพราะไม่อยากเป็นทนาย และเมื่อที่จะต้องสู้รบกับตัวบทกฎหมายที่เป็นตัวหนังสือมากมาย ด้วยหวังว่างานตำรวจจะมีอะไรที่ทำหายรอเขาอยู่ และเขาก็ได้รู้ว่าแท้จริงแล้วเขาเหมาะกับอาชีพนี้เพียงใด นี่แหละ...คุณค่าที่เขาควร ไม่ใช่ผู้หญิงคนนั้น

“ไงวะ” พิชญ์เอ่ยทักเพื่อนสนิทที่นั่งประจำอยู่หน้าคอมพิวเตอร์ประจำตำแหน่ง พร้อมกับตบป้าชายคนนั้นเบาๆ

ฐากรหันมามอง “เออ แก่มากดีแล้ว วันนี้มีเรื่องมาให้แก่อ่าน”

พูดจบเพื่อนของเขาก็เลื่อนเอาแฟ้มอันหนึ่งที่วางอยู่บนโต๊ะทำงานมาให้เขา

“เล่ามาเลยได้ไหม ขี้เกียจอ่าน เซ็ง” พิชญ์ทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้หน้าโต๊ะเพื่อนนั่นเอง สีหน้าของเขาบ่งบอกถึงความผิดปกติในอารมณ์

“ใครอีกละทีนี้”

“จะใครอีก”

“อ้อ” ฐากรหัวเราะ “เรื่องแต่งงานอีกแล้วละสิ”

“เปล่า”

“อ้าว หรือว่าเรื่องน้องคนนั้น”

“คุยเรื่องงานดีกว่า ไหน วันนี้มีอะไร” พิชญ์รีบตัดบทเมื่อโดนพูดแทงใจดำ

ฐากรยิ้มอย่างรู้ทัน แต่ก็ไม่คิดจะซัดไซ้ต่อ จึงหยิบแฟ้มงานขึ้นมา “มีผู้หญิงคนหนึ่งอีเมลผ่านระบบเข้ามาว่าถูกหลอกให้ไปขายตัวทางเฟซบุ๊ก”

“ก็เหมือนเคยนี่” เพราะการถูกหลอกให้ไปขายบริการทางเพศนั้นเป็นเรื่องที่ถูกแจ้งเข้ามาทางอีเมลของดีเอสไอเป็นประจำอยู่แล้ว แต่นั่นคงไม่ใช่เหตุผลเดียวที่ทำให้เพื่อนนำมาบอกเขา แทนที่จะส่งต่อไปยังหน่วยงานอื่นอย่างที่เคยทำเป็นแน่

“อันที่จริงตอนแรกก็คิดว่าเป็นข้อความสแปมเหมือนกันนะ เพราะได้ข่าวว่าข้อความลักษณะนี้ใส่ส่งไปทุกที่ที่รับแจ้งเหตุ แต่พอลองเช็คดูก็คิดว่าน่าจะมีเกี่ยวกับเป้าหมายของแก”

พิชญ์เลิกคิ้วขึ้น สายตาเมื่อหน่ายหายไปทันที “แกแน่ใจหรือะ”

“เออ เพราะข้อมูลหลายอย่างตรงกับแหล่งข่าวของฉันที่ส่งมาให้เหมือนกัน ลองดูสิ”

พิชญ์เปิดดูแฟ้มรวบรวมข้อมูลแล้วก็นึกทิ้งเหมือนทุกครั้งที่เขาได้รับรายละเอียดของการแจ้งเหตุ มีข้อมูลที่สืบค้นมาอ้างอิงอย่างน่าเชื่อถือ มีข้อความขอความช่วยเหลือของผู้ร้องทุกข์ ความเคลื่อนไหวบนโลกออนไลน์ โดยเฉพาะในโซเชียลเน็ตเวิร์ก และประวัติที่ผ่านมาจากกาวิเคราะห์แล้ว ซึ่งนับว่าละเอียดมากทีเดียว

ในแฟ้มนั้นปรากฏภาพของหญิงสาวหน้าตาดีคนหนึ่ง ซึ่งเขาเดาว่าเพื่อนของเขาจะต้องค้นรูปนี้มาจากเฟซบุ๊กของเจ้าตัวแน่นอน ในแฟ้มนั้น

มีบันทึกการสนทนาระหว่างหญิงสาวคนนั้นกับใครอีกคนหนึ่งที่ใช้ชื่อว่า 'Sweetie Juicie' ซึ่งเข้ามาพูดคุยในเชิงล่อลวงให้ไปทำงานบนเรือสำราญที่มีชื่อเสียง ส่วนข้อมูลถัดมานั้นก็เป็นข้อมูลของเรือสำราญที่ถูกอ้างถึง และพบว่าคนร้ายได้จัดทำข้อมูลล่อลวงเอาไว้ในอินเทอร์เน็ตปะปนกับข้อมูลจริง ซึ่งผู้ที่เข้าไปพบเห็นก็อาจจะหลงเชื่อได้โดยง่าย

ท้ายสุดพิชญ์อ่านข้อความขอความช่วยเหลือที่หญิงสาวคนนั้นส่งอีเมลผ่านระบบร้องทุกข์ของดีเอสไอเข้ามา และอ่านข้อความที่หญิงสาวพยายามส่งบอกเพื่อนในเฟซบุ๊ก ซึ่งระบุอย่างชัดเจนเหมือนกันว่าเธอถูกลอกให้ไปขายบริการที่ประเทศญี่ปุ่น โชคดีว่าหนีออกมาได้ จึงพยายามหาทางกลับประเทศไทย

“แน่ใจนะว่าไม่ได้หลอก” พิชญ์ถาม เพราะเคยมีเหตุที่ว่าตำรวจไทยได้เข้าไปช่วยหญิงสาวที่ติดอยู่ในช่องที่เกาหลี แต่ก็กลายเป็นเรื่องโละศพอที่ความแตกเอาที่หลังว่าหญิงสาวคนนั้นหลอกให้ตำรวจไทยพากลับประเทศเล่นเอาเสียหน้ากันไปทั้งสื่อมวลชนทั้งตำรวจ

“ตอนแรกก็แอบคิดเหมือนกัน ก็เลยลองไปเทียบกับฐานข้อมูลคนหาย แล้วก็เจอจริงๆ เอานี้” สุภากรยื่นแฟ้มใส่ที่ภายในมีรูปหญิงสาวคนหนึ่งซึ่งมีใบหน้าพิมพ์เดียวกับรูปที่พริ้นต์ออกมาจากเฟซบุ๊กอย่างไม่ผิดเพี้ยน

“แล้วแกู้ได้ยังไงว่าเกี่ยวกับนายเดชา” พิชญ์หมายถึงเป้าหมายของเขา ผู้ต้องสงสัยว่าจะจะเป็นเจ้าพ่อเครือข่ายข้ามชาติระดับประเทศที่ทางการกำลังติดตามตัวอยู่อย่างใกล้ชิด

อันที่จริงพิชญ์ไม่ได้จัดว่านายเดชาเป็นผู้ต้องสงสัยหรอก แต่เขาแน่ใจล้านเปอร์เซ็นต์ว่าชายวัยกลางคนนี้แหละที่เป็นคนซึ่งทางการของหลายประเทศกำลังต้องการตัว

“ฉันรู้ก็แล้วกัน”

อ้าว ทืออย่างนี้ละไม่ยอมบอก “ได้มาจากแหล่งข่าวเดิมของแกละสิ”

สุภากรยิ้มเป็นนัยแทนคำตอบว่าใช่

“ถามจริงเถอะ แหล่งข่าวแก่นี่เป็นใครมาจากไหนกันวะ ทำไม่ถึงได้
ล้วงลับตลับแตกแ่งขนาดนี้” เพราะขนาดว่าพวกเขาเป็นตำรวจฝ่ายสืบสวน
บางครั้งยังไม่สามารถหาข้อมูลในเชิงลึกได้มากถึงเพียงนี้

“แกก็รู้ว่าฉันตอบไม่ได้”

“เออ...รู้ ถามไปงั้นแหละ” เขาละเบือคำตอบนี้ของเพื่อนสุดๆ อันที่จริง
พิชญ์รู้ดีอยู่แล้วว่าถึงถามไปเพื่อนของเขาก็จะตอบแบบนี้เหมือนทุกครั้ง และ
ถึงแม้ว่าเขากับฐากรจะสนิทกันมากเพียงใด แต่มันก็ไม่ยอมปรึ๊งปากบอกที่มา
ของแหล่งข้อมูลมันให้เขาฟังเลย

“แล้วแหล่งข่าวของแกแน่ใจได้จริงหรือ”

ฐากรหัวเราะ “แกก็รู้ว่ารายนี้ไม่เคยพลาด”

พิชญ์พยักหน้า เขาก็ว่าอย่างนั้นแหละ เห็นไอ้ฐากรเพื่อนร่วมกรม
ตำรวจของเขาหิมๆ ตุ่มๆ แบบนี้ แต่เรื่องของข้อมูลและระบบเครือข่าย
รวมไปถึงการวิเคราะห์ทั้งหลาย ไอ้เพื่อนของเขาคนนี้ไม่เคยพลาดเหมือน
แหล่งข่าวของมัน สมกับที่อยู่ดีเฮลไอ ฝ่ายเทคโนโลยีและสารสนเทศจริงๆ

ฐากรเป็นชายผิวขาว ดวงตาคม น่าแปลกที่กรอบแว่นตาบางใส่นั้น
ไม่ได้ทำให้ใบหน้าของเขากลายเป็นเด็กเนิร์ด กลับยิ่งทำให้เขาดูภูมิฐานและ
มีเสน่ห์มากขึ้นไปอีก แต่แปลกที่ถึงแม้ว่าจะมีสาวๆ ซึ่งมีรสนิยมชอบหนุ่ม
แว่นเข้ามาเกะเกะเพื่อนของเขาอยู่บ่อยครั้ง พิชญ์ก็ไม่เห็นว่ามันจะสนใจ
ผู้หญิงที่ไหน จนครั้งหนึ่งเขาเลยถามมันไปตรงๆ ว่า

‘ถามจริงเถอะ แกชอบผู้ชายหรือเปล่าวะ’

เพื่อนของเขากลับหัวเราะแล้วสวนมา ‘ถ้าชอบจริง แกก็คงจะโดน
คนแรก สนใจไหมล่ะ’

แน่นอนว่าเขาไม่สน อันที่จริงเขาก็ไม่ได้สนใจเรื่องรสนิยมทางเพศ
ของมันนักหรอก เพราะเขาไม่ถือสาหรือรังเกียจเพศที่สามอยู่แล้ว แต่
ประเด็นก็คือ...เขาไม่ได้ชอบผู้ชาย

“แล้วแกจะเอายังไงต่อ” พิชญ์ถามเมื่อเหยหน้าและปิดแฟ้มนั้น แล้ว

โยนกลับไปให้เพื่อน

“ก็คงรายงาน แล้วขออนุญาตจัดการต่ออย่างเป็นทางการ จากนั้นก็คงติดต่อเธอพากลับประเทศก่อน ค่อยพาตัวมาสอบปากคำ”

“ก็ดี”

“ฉันจะใส่ชื่อแกเข้าไปในคำสั่งด้วย”

พิชญ์รู้ว่านั่นเป็นประโยคคำสั่ง ไม่ใช่ประโยคคำถามหรือขอร้อง เขามีหน้าที่เดียวเท่านั้นก็คือ...ทำตาม แต่ถึงแม้ว่าเพื่อนของเขาจะไม่บอกให้เขาทำ เขาก็จะเป็นคนออกตัวขอมิ่เกี่ยวกับงานนี้อยู่แล้ว เพราะเป็นคดีที่มีความเป็นไปได้ว่าเกี่ยวข้องกับคนที่เขากำลังติดตามตัวอยู่ “เออ”

“พร้อมเมื่อไรแล้วจะบอก” ฐากรหมายถึงการวางแผนปฏิบัติการ

“มีข้อมูลอะไรก็ส่งเข้ามาก่อนแล้วกัน” เขาหมายถึงการติดต่อสื่อสารแบบไม่เป็นทางการผ่านโทรศัพท์มือถือระบบสมาร์ตโฟน ที่ง่ายและสะดวกสบายสำหรับเขา ยิ่งตอนนี้ระบบ สามจี ลีจี แอลทีอี ได้เริ่มเข้ามาสู่ประเทศไทย ยิ่งทำให้ระบบการสื่อสารแบบไร้สายสะดวกมากขึ้นไปอีก

“ส่งไปแล้ว”

ฐากรตอบแล้วยิ้มให้หนึ่งๆ อย่างที่พิชญ์รู้ว่าเบื้องหลังรอยยิ้มนั้นซ่อนความฉลาดล้ำลึกเอาไว้ เออ ให้มันได้อย่างนี้สิ นี่มันมัดมือชกชัดๆ แต่ก็เอะ เขาเป็นคนง่ายๆ ไม่เรื่องมากอยู่แล้ว

“วันนี้จัดสักตั้งไหม” พิชญ์ถามขึ้น

นี่ต่างหากที่เป็นประเด็นซึ่งเขาต้องการจากเพื่อน ฐากรเลิกคิ้วมองเพื่อนยิ้มๆ “ตกลงไม่ใช่เรื่องแม่หรือ” เพราะถ้าเป็นเรื่องแต่งงาน เพื่อนของเขาคงไม่ถึงกับชวนไปหาความสุขที่สถานเริงรมย์หรอก

“หลายเรื่องวะ แม่ก็เรื่องหนึ่ง”

“เรื่องน้องคนนั้นอีกสิ”

“เออ” พิชญ์ยอมตอบในที่ที่สุด

“ถามจริงเออะ แก่ดีใจอะไรเขานักหนาอะ ไหนว่าเป็นแค่พริตตี

ทุกทีแกไม่ชอบตื้อใครนี่”

“นั่นสิ”

“อ้าว” คำตอบของพิชญ์ทำให้สุภากรรู้ว่าเพื่อนของเขาคงอาการหนัก เพราะเพื่อนคนนี้ไม่ค่อยจะเป็นคนที่ล้งเล็กเท่าไร

“ไปทำงานก่อน เย็นนี้เจอกันที่เดิม”

“โอเค”